BIBLIOTECA SCRIITORILOR ROMÂNI

20

George URSA

ÎN CONTRATIMP

Editura SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI
SSR București, 2005.

BIBLIOTECA SCRIITORILOR ROMÂNI

20

George URSA

ÎN CONTRATIMP

Editura SOCIETĂȚII SCRIITORILOR ROMÂNI

SSR *București, 2005*

Coperta şi grafica: Ioana Carolina URSA;
Consilier editorial: George URSA;
Tehnoredactare: George Alexandru URSA.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
URSA, GEORGE
În contratimp / George Ursa – Bucureşti: Editura Societăţii Scriitorilor Români, 2005
ISBN: 973-7700-25-2

821.135.1-4

Responsabil de carte: George URSA.

ISBN: 973-7700-25-2

Prefaţă

Desigur, a te autoprezenta nu este cea mai fericită dintre soluţii! Nici a-ţi justifica scrierile, intenţiile. Dar, ce poţi face? Se obişnuieşte a spune câteva cuvinte despre ceea ce urmează a citi eventualul lector. Aşa şi eu. Mi se pare util – sufleteşte – să înşir câteva fraze, măcar propoziţii, despre cele adunate în paginile acestei mici cărţulii! Ce am adunat? Articolele mele – eseu – publicate în anii 2003-2004. Este bătălia mea cu morile de vânt, vorbirea mea din fântână către neamul din care fac parte şi care, este, în parte, responsabil că nu am făptuit multe din ce mi-aş fi dorit să făptuiesc pentru înălţarea sa. Nu sunt iubitor al neamului meu din condiţia lui de existenţă de azi. În totalitate suntem vinovaţi de condiţia noastră în istorie, noi în primul rând şi, după aceea, cei ce ne exploatează spiritual, material, sufletesc. A vorbi azi – de nu eşti „ales" – de propriul neam a devenit un păcat penal. N-ai voie să gândeşti, darămite să şi scrii?! Eşti „fascist", „nazist", şi, mai grav, „lejionar". Homosexual poţi să fii, este un fel de onoare. Poţi fi ce pofteşti dacă această stare a ta este dăunătoare ţie şi neamului tău alb, este aducătoare de distrugere a ceea ce numim oameni aparţinăntori rasei albe, naţiunilor europoide. Ei, ce s-o mai lungim? Paginile ce urmează tocmai astfel de probleme dezbat.

Parcurgeţi-le, băieţi!

feb. 2005.

George URSA.

Națiunea română este cu totul ignorată

Anul 2002 a fost anul în care națiunea noastră a ajuns pe fundul prăpastie numită sărăcie. Peste 97% dintre români trăiesc cu 1. 500. 000 lei pe lună venit sigur și cu varece posibilități de ciupeală. Cu toate acestea sondajele efectuate de instituțiile abilitate ne arată că poporul nostru, deși trăiește prost, este ferm de partea „social democraților" conduși de premierul Adrian Năstase (peste 53%!!). Cu toate că, în ce privește politica națională, România își împarte suveranitatea asupra Transilvaniei cu Ungaria (80% conduce Ungaria și minoritatea ei din România și circa 20% România și românii), cu toate că Muntenia, Banatul, Moldova sunt năpădite de turco-arăbime, cu toate că România a ajuns a fi țara care acordă statutul de „minoritate" oricărui prim venit, cu toate că am ajuns – pe față – lachei ai SUA (condusă de evrei) și Israelului, cu toate că am ajuns – grație guvernărilor FDSR, PDSR, PDS, CDR, UDMR – să ne cedăm, străinilor și minoritarilor, pământurile, imobilele, fabricile, bogățiile subpământene, pădurile, Delta, flota, cu toate că, sub aceleași guvernări, ne lăsăm batjocoriți pe față de orice minoritar și venetic, cu toate că ne-am abandonat orice demnitate, noi, aceeași români, ne declarăm, conform sondajelor, în favoarea unei guvernări PSD (eventual cu UDMR). Suntem – dacă ne-am lua după acești inițiatori de sondaje – cel mai masochist popor din lume. Și se pare că este chiar așa. Căci altfel cum am accepta noi, ca – fără a se organiza de către guvernați a unor referendumuri sau altceva similar – , partidul de guvernământ să încheie „pacte" cu UDMR peste capul alegătorului – pacte locale de cedări de imobile, păduri, drepturi speciale pentru unguri etc. Nu-ți vine să crezi, dar este adevărat. Batjocura merge până acolo încât, mai nou, în 2003, guvernanții hotărăsc să aducă în România rămășițele pământești a lui Carol al II – lea și Elena Lupescu (Magda (Duța) Grumberg – Wolff), adică a aceluia care a organizat primele asasinate politice (sistematice) în România secolului XX, cel care a instaurat, primul, dictatura personală pe aceste meleaguri, a practicat cea mai crasă politică de corupție cunoscută până atunci în istoria noastră, regele care și-a alungat soția oficială pentru a trăi în desfrâu alături de o evreică, cel care prin politica personală a reușit performanța de a pierde 3 provincii în doar trei luni și fără a ordona armatei să tragă măcar un singur glonț. Bine, admitem că are dreptul de a se odihni în pământul țării în care s-a născut. Dar, de aici și până la a-l înmormânta în Catedrala de la Curtea de Argeș e o mare distanță. Un asasin, un corupt și un desfrânat, un dezertor și un cap încoronat, care pierde trei provincii românești, un rege care-și părăsește regina, uzurpează tronul propriului fiu, trăiește în concubinaj cu o evreică, nu-și poate afla loc de odihnă veșnică într-o biserică. Dar, uite, că, guvernanții noștri, ne servesc fără să clipească și această umilință. Nu putem decât să le mulțumim și, desigur, - conform sondajelor – , să-i votăm în așa fel încât să aibă o majoritate confortabilă. Românul este generos cu ce-i care-i trag bice pe spinare. Ce țară și ce neam din lume ar accepta să-i fie batjocorit unul din cei mai glorioși domnitori (la Țepeș ne referim). Ba, batjocura merge până acolo încât un ministru – fie el și al Turismului (adică slab pregătit în ale istoriei și literaturii) – se dă de ceasul morții să inaugureze în România (mai întâi la Sighișoara, apoi la Snagov) un „Dracula Parc" (???). Insul ne azvârle în plin satanism și nimeni nu-l ia de cravată. Ce bine ar fi de ar trăi azi acel Domnitor fabulos. Un asemenea ministru și adepții lui ar sfârși-o – în mai puțin de o zi – în vestita-i țeapă. Unde mai pui că nici Patriarhul nu ia atitudine nici față de „problema Carol" și nici față de aberația „Dracula Parc".

Inutilitatea poporului român...

I. În fața guvernanților, de după 1989, românii au devenit un neam inutil. De unde în unele țări se fac referendum-uri pentru chestiuni minore, adică este consultată „voința poporului", la noi nu s-a întâmplat așa ceva nici când a fost vorba de aderarea la un bloc militar. De câteva ori armata română a fost trimisă – fără ca noi să fim membri a vreunui bloc militar – , ba în Africa, ba în fosta Iugoslavie, ba în Afganistan, ba mai nou, cu amândouă mâinile. Guvernul actual decide ca armata română să participe la războiul din Iraq. Nu participă țări membre ale NATO cu drepturi depline (Franța, Germania etc.), altele se opun la ONU, dar amărâta Românie ai cărei locuitori au, în proporție de 90%, un venit salarial pe lună de nici 70 de Euro brut pe cap de locuitor și pensii (peste 85% din`pensionari) de nici 50 Euro se angajează „la luptă". E de groază! România este – grație guvernanților – țara în care arhivele adunate la actualul SRI (fost Securitate, fost SRI, fost Poliția de

Siguranța Statului etc.) sunt sechestrate pe 90 de ani (începând din 1991) pentru români; nu pentru iudei. România este țara unde amenzile auto pot ajunge de până la trei ori salariul mediu pe cap de locuitor și unde un anume Paul Abraham apare la TVR și declară că este ceva normal în Europa o amendă minimă de 220 de Euro și noi (adică dumnealor, boșii!) n-am făcut decât să ne „aliniem". Auzi, vorbă de om normal. Să-mi arate el angajat – amărăștean - în România care are un salariu de 1500 EURO măcar și nu de 2500 Euro. Atunci, da, plătesc amendă de 220 de Euro. Dar, eu care am 1. 500. 000 lei pensie sau 2. 500. 000 lei net, cum plătesc o amendă, nu de 250 EURO (adică circa 8.375.000 lei), ci chiar de circa 45 EURO? Sigur, dl care face astfel de declarații în mass-media are un salariu de minim 3000 Euro pe lună sau primește mită sau are alte surse ilicite și de aceea nu intră în panică atunci când aude de astfel de amenzi, ba se și miră că cetățenii se scandalizează de nerușinarea Guvernului care emite astfel de „ordonanțe". România a mai ajuns și țara în care un locatar de bloc, cu pensie de până în 1. 500. 000 lei, este obligat de soartă, de un Guvern nerușinat, să plătească întrețineri de câte 2. 900. 000 lei pe lună, este țara în care un director de RADET, declară, tot la TVR, că „are încredere în pensionari". România este țara unde se plătesc impozite exorbitante (de câte aproape 2. 000. 000 lei) pe casa (apartamentul unic) de locuit. Înțeleg să plătească impozite de asemenea natură acei indivizi care au mai multe case, apartamente și obțin după ele venituri; dar, tu, amărât, cu un singur apartament, de ce să plătești mai mult decât o sumă modică, acolo? Că doar nu va ajunge întreaga țară să locuiască prin canale... Dar acolo ne vor aduce elefanții ăștia grași care ne conduc. România este țara unde se închid fabrici, mine, combinate, oțelării etc., unde oamenii sunt aruncați în șomaj și îndemnați să-și deschidă buticuri. Bine, și ce vreau guvernații? Ca 5 – 6 milioane de oameni apți de muncă să-și deschidă buticuri, „mici afaceri"? Nu! Guvernanții vor să scape de românii apți de muncă, de tineri, de bărbați, de femei, să se ducă în Israel, în Spania, în Turcia, în Lună... numai să se care și, în locul lor, să vină arabi, turci, sirieni, evrei, negri, chinezi, orice numai români nu. Ducă-se! Că doar așa ne gratulau nesimțiții din țările Vestului când lansau formula: „Frumoasă țară... păcat că-i locuită". România este țara unde se fac „pacte" între partide pe teme

naționale, pe subsolul țării, pe păduri, clădirii, unde se dă cea mai stupidă „ordonanță" din istorie, aceea cu privire la „holocaust" și așa numitul „antisemitism" (SUA este cel mai mare „antisemit"; atacă o țară semită – Iraq-ul) dar nu se „dă" una contra „antiromânismului", unde unui mareșal, care a luptat pentru reîntregirea Românie, i se dărâmă statuile cu barosul și se acordă onoruri postmortem unui rege care – prin politica dusă – pierde teritorii naționale, este înmormântat la Curtea de Argeș iar metresa în perimetrul unei Mănăstiri, este țara unde se acordă onoruri militare unuia care a asasinat tineri (legionari) pentru că erau naționaliști și luptau pentru neam și cruce, țara unde biserica cinstește pe un asasin și un imoral și condamnă pe cei care luptă pentru ortodoxie și Biserică, pentru cruce. Este țara unde un comandat suprem al armatei – șeful statului – este ucis, după un simulacru de proces, în incinta unei cazărmi militare, în ziua de Crăciun, ucis de către ofițeri români care i-au depus jurământ, unde soția respectivului este, la rându-i, ucisă pe motiv că este agramată, este ... soția șefului statului. Incredibil! Dar, adevărat! România este țara unde se construiește un „Dracula parc" știindu-se că nemernicul de Stocker și-a construit obsesiile pe un Domnitor român glorios – Vlad Țepeș. Ce țară ar accepta asemenea umilință, ce țară ar tolera batjocorirea foștilor ei regi și Domnitori? Încercați să batjocoriți în Rusia pe Ivan cel Groaznic, pe nimfomana Ecaterina cea Mare, care este autoarea morală – cel puțin –, a asasinării propriului soț. Încercați să-l batjocoriți pe asasinul de români – Kossuth –, nu în Ungaria, ci în România, și veți vedea reacția ungurilor. Încercați să-l blamați pe un Troțki, un Kaganovici, un Sverdlov, un Ejov, Nicolski etc. și veți vedea. Uite, la noi este posibil ca mama regelui Mihai să nu fie adusă la Curtea de Argeș, dar este adusă fiica evreului Wolff. Clasa politică grohăie de plăcere printr-un Adrian Păunescu și vomită poezii în „cinstea" aducerii osemintelor celor doi amanți demni doar de poveștile Holywoodului. Clasele politice românești (cu numele) au considerat poporul român un balast inutil atunci când au luat hotărâri în ceea ce-l privește. Ori l-au considerat o ceată de aplaudaci, ori vacă de muls, masă de manevră electorală, „cetățean turmentat", carne de tun pentru războaiele altora etc.

II. Nu există moment important în istoria noastră mai recentă în care domnii guvernanți să catadicsească măcar să ne întrebe cam

cum am dori să fim conduşi în cutare împrejurare istorică. De pildă, cazul redistribuirii avuţiei naţionale, închiderii întreprinderilor – „bun al întregului popor" - , şomerizării a peste 65% din români etc. Metoda conducătorilor ţigani sau ţigănizaţi de astăzi este simplă: falimentezi o întreprindere, dai afară pe românaş, o vinzi unui „întreprinzător strategic", apoi o dezmembrezi şi o vinzi, ca „fier vechi", unei oţelării din Vestul Europei. Românii, aruncaţi în şomaj, sunt „îndrumaţi" să ia calea Israelului, ţărilor arabe, Spaniei, oriunde. Numai plece! Dar depopuleze-se ţara, dar nu se mai nască nici un copil, dar dispară neamul românesc, dar cadă în neagra deznădejde, dar devină slugă la arabi, în propria ţară, dar fetele şi femeile devină prostituatele Turciei, Ungariei, Italiei, Spaniei, Greciei, Ciprului, Africii, dar crape odată şi nu li se mai ştie de nume acestor români, dar de ce ne-am îngriji noi să le dăm de muncă în propria ţară, dar de ce să construim noi cu ei şosele, case, să desţelenim ogoarele, să construim crescătorii de porci şi păsări? N-avem nevoie! Să o facă ţările arabe, Israelul, Spania, Germania, Cipru, Turcia, cine-o pofti! Că noi nici nu suntem români, suntem *broneţi*, ciripim pe englezeşte, ne batem pe burtă cu Orban, cu Medgesy Peter, cu Bush, cu Blaire. Ce treabă au ţiganii cu neamul românesc? De ce să-i ofere loc de muncă, de ce să-l ajute să-şi crească pruncii, de ce să dorească să mai şi nască femeile acestui popor? De ce să mai şi rămână femei în România? Că doar au spus –repet - occidentalii: „Frumoasă ţară! Păcat că-i populată!" I-auzi!? Când le-am servit „democraţia" liberei circulaţii acestui imbecil Occident, şi le-am oferit ţiganii, a sărit în sus şi ni i-au returnat fedeleş. Guvernantul român este singurul guvernant din lume care nu este interesat de soarta guvernatului, nu-l preocupă traseul acestuia în istorie. Guvernantul român este preocupat să placă stăpânului temporar al planetei – rus, neamţ, american, evreu. El nu face politica naţiunii pe care o conduce, el face politica planetară a stăpânului momentului istoric. Cine ar fi el. Turc, ungur, rus, austriac, american, evreu. Guvernantul „român" are grijă să ne vâre în tot soiul de încurcături istorice, are grijă să ne pună în postura de slugi la minoritari, să ne pună în postura de umili iobagi cu pălăria în mână, guvernantul român cesionează avuţia naţională (pământ, păduri, clădiri) celui mai obraznic minoritar şi-şi deposedează supuşi majoritari – români. Grija lui este aceea de a distruge elementul românesc. Este şi firesc! Sângele apă nu se

face. Adică el este un ocupant. Segregaţionismul, ghetoizarea ţării îi convine. Şi cum pe minoritarul ungur, evreu, neamţ, turc, tătar, bulgar, sârb ţigan, musulman în general, guvernantul „român", cu numele, nu-l poate conduce şi nu-l poate batjocori, nu-l poate conduce şi jefui, nu-l poate distruge demografic, o face cu românul. Lucrul acesta se petrece încă de la desfiinţarea Daciei. Când este vorba de război, de muncă în mină, de ocnă, românul este recrutat primul. La moarte şi la distrugere, la emigrare, la şomaj, la discriminare, la persecuţie, la disconfort psihic, la îndemn spre vicii el este imediat primul solicitat. Pentru guvernantul „român" noi suntem un balast de care trebuie să se descotorosească. Este singura etnie pe care poate să-şi descarce frustările, să experimenteze teorii politice şi economice falite, românii au devenit singura etnie pe spinarea căreia sunt experimentate medicamente, singura etnie supusă distrugerii prin boli contagioase gen TBC, sifilis, SIDA etc. Ea trebuie să suporte criminalul negoţ ţigănesc cu subprodusele Orientului, ea trebuie să suporte criminala „politică" ţigănească a traficului de carne vie, ea este singura, în România, care este împiedecată să-şi facă singură dreptate şi singura căruia guvernantul „român" nu vrea să-i facă dreptate. Căci neamul românesc – de peste 2000 de ani – n-a cerut altceva decât **dreptate**. Guvernantul „român" este singurul din istorie care a renunţat de bună voie la teritoriile naţionale, este singurul Guvernant care face „daruri" vecinilor, care-şi îndeamnă neamul să-şi uite istoria pentru că aceasta „nu i-ar ţine de foame". Arătaţi-mi guvernanţi mai nesimţiţi şi cu o ură mai feroce faţă de supuşi decât guvernanţii „români". Au existat în istorie cazuri când o bandă de invadatori au cucerit un neam superior numeric. În nici două generaţii aceşti briganzi s-au transformat în cei mai aprigi apărători ai naţiunii cucerite politiceşte. N-a fost cazul guvernantului „român". Ura lui contra guvernatului a rămas aceeaşi de la dispariţia domnilor români (circa 1000 în Transilvania, după 1700 în Moldova şi Ţara Românească). Că la noi nu guvernează o clasă cuceritoare cu sabia (cazul Francilor) şi care ori ne-ar fi asimilat ori s-ar fi lăsat asimilată... Nu, la noi guvernează un soi de **beamter**. O pătură de infiltraţi. Inşi care se dau drept altceva decât i-ar trage aţa (cum se spune în popor). Această pătură nu este nici minoritară şi nici străină (să zicem numai turci, numai greci, numai unguri). Este o pătură de amestecătură şi care se urăşte, pe sine,

ca sine. Numai că ne-putându-se autoanihila, nevrând să se sinucidă, îşi revarsă ura peste neamul care nu este în stare să se răzbune – pe român. Neamul locului, neam de care, instinctiv, nu se poate apropria sufleteşte. Guvernantul „român" se străduieşte de o grămadă de ani să ne distrugă sufletul. Cum? Prin distrugerea trupului, a zestrei spirituale, a puterii noastre de a ne înmulţi. Nimicirea moţilor este un exemplu. Colectivizarea a lovit adânc în elementul românesc, recapitalizarea ţării pare a duce la îndeplinire planul **beamter**-ului. A „şoactărului" (adică a omului fără rădăcini istorice) spuneau ţăranii noştri...

III. Şi ei ştiau ce spun. Că deficitul nostru-i doar de voinţă. Aceasta în ce ne priveşte ca naţiune luată în bloc. Ni s-a atrofiat simţul reacţiei. Nu mai reacţionăm. Aceasta nu înseamnă că guvernanţii, în măsura în care nu sunt alogeni, nu poartă imensa lor vină. Iată, nu mai departe decât criminalul protocol PDS-UDMR. Deci, neamul românesc îi trimite în Parlament şi la guvernare pentru a-i apăra interesele iar ei, odată ajunşi acolo, încheie „protocoale" de trădare a naţiunii care i-a votat – naţiunea română. Şi, anume, fac din România ţară bilingvă, oficial, permit reamplasări de statui pe teritoriul României, cedează obiective strategice ungurilor. Să luăm de pildă statuia „Ungaria Milenară". Vrea Ungaria să-şi facă o astfel de statuie? Nici o problemă! Să şi-o ridice la Budapesta. Dar, nu, ea şi ungurii din România, vor s-o amplaseze, în România, la Arad. Nu cred că preşedintele şi şeful Guvernului nu ştiu care-i rostul acestei statui? Ea vrea să arate lumii şi nouă că suverani într-o provincie a României sunt ungurii. Căci numai astfel se poate ca ei să amplaseze statui, care, pentru români, sunt simbol al opresiunii şi crimei. Cei 13 „generali" sunt criminali pentru românii din Ardeal, ucigaşi de români, responsabili de moartea a peste 40. 000 de români, de distrugerea a peste 260 de sate. Nu a existat sat pe valea Crişului Alb în care ungurii, la 1848, să nu fi spânzurat, ars, batjocorit români (mai ales preoţi şi dascăli). Guvernele României şi românii n-au fost în stare să ridice, la peste 155 de ani, un complex statuar în memoria celor 40. 000 de mii de români ucişi de unguri. Acum este momentul. Acolo, în faţa statuii cu „generalii" ucigaşi se cere ridicarea unui monument pe care să se scrie exact ce au făcut aceşti unguri.

Mai departe, ţiganii. Zeci de mii de ţigani – analfabeţi – fără profesie şi-au construit palate mai ceva ca regii Marii Britanii. De

unde au bani? Ce profesie exercită? Să dovedească de unde au adunat miliardele? Aici nu există fisc, ci numai atunci când este să-l ardă pe un amărât de tarabagiu? Unde-i grăsanul „Piedone"? Cum de nu ia TVR-ul după el şi să-l ia la întrebări pe ţiganul cu „pagoda" lui? Asemenea, întrebăm Guvernul României, este acreditată profesia de vrăjitoare? Cum este permisă exercitarea acestei „profesii" satanice? Să ni se dea un răspuns. Aceste ţigănci „vrăjitoare" nu obţin venituri ilicite? De ce nu se sesizează, cu ele, fiscul vigilent cu vânzătorul de mici? Dar, scandalul scandalurilor, este cu „încoronarea" a tot soiul de ţigani ca „regi" şi „împăraţi" pe teritoriul României, în lăcaşurile de cult – simboluri naţionale – ale Românie. Ce păzeşte Parlamentul ales? Executivul? Cum este posibil ca televiziunile să-şi bată joc de sărăntocimea de muncitori disponibilizaţi arătând-i pe slinoşii aceştia – plesnind de grăsime – etalându-şi kg. de aur? Cum a permite ÎPFS Teoctist batjocorirea tainei ungerii regilor? Ce preoţi sunt aceia, de la Curtea de Argeş, care se pretează la astfel de măscări? Şi unde? Într-o Catedrală Domnească a Românilor, necropolă a Domnilor şi regilor românilor şi nu a „regilor" ţiganilor. M-aş fi aşteptat ca măcar senatorul CV Tudor – care se pretinde – să protesteze la Senat faţă de acest sacrilegiu, să-l atenţioneze pe ÎPFS. A uitat, cred. Şi mai departe. De ce este discriminată negativ naţiunea majoritară în propria ei ţară la admiterea în licee şi facultăţi? Cum se poate ca ţiganului să-i fie permis să intre într-o instituţie de învăţământ, nu în ordinea mediei obţinute la concurs, ci doar cu media 5? Există Guvern pe pământ care-şi autodistruge propriul neam, neamul care-l emană? Dacă există, să ni se spună. Şi chiar dacă ar exista, de ce-am urma noi acest exemplu negativ? De ce nu este urmată Ungaria în acest domeniu? Se încoronează „regi" ţigani în Ungaria? De ce nu urmează Guvernul Românie exemplul Guvernului israelian? Că se pleacă până la pământ în faţa israeliţilor de pretutindeni. Ce drepturi au acolo minorităţile? Există minorităţi? Ţigani cumva?

Deci, ţara geme de disponibilizaţi, geme de români de care Guvernului îi pasă cât negru sub unghie. Unde s-a pomenit Guvern care să-şi îndemne supuşi, naţiunea, să emigreze la munci agricole în alte ţări iar avuţia naţională s-o vândă pe nimic reprezentanţilor altor naţiuni? Unde s-a pomenit Guvern care să cedeze – de exemplu – telefonia naţională reprezentanţilor altei naţiuni? Nu ne-au ajuns 100 şi ceva de ani de stăpânire grecească

la Bucureşti şi la Iaşi? Unde s-a pomenit să retrocedezi evreilor averi naţionalizate de înaintaşii aceloraşi evrei în urmă cu 50 de ani. Casele acelea, întreprinderile acelea, n-au fost modernizate, retehnologizate de neamul românesc prin munca lui? Cum să retrocedezi unei minorităţi – cea ungurească – instituţii, şcoli ale statului român, să accepţi segregaţionism, medieval, pe propriul teritoriu, unde am fi – cică - naţiune suverană? Ce face acest Guvern „român", reintroduce „Pactul lui Werboczi" în Ardeal? Avem iarăşi, în Ardeal, cele trei „naţiuni" privilegiate? Nu vă crapă obrazul, guvernanţi blestemaţi? România nu mai este condusă de români şi numai astfel se explică măsurile discriminatorii la adresa majorităţii. Se instituie pe teritoriul naţional, românilor, regim de hiloţi tocmai pentru ei? Se încurajează depopularea de elementul majoritar, colonizarea cu musulmani, negri, se încurajează avortul ca mijloc de scădere dramatică a elementului românesc tânăr şi, în acelaşi timp, se încurajează plodeala ţigănească, traiul acestor ţigani din furtul recoltelor şi bunurilor produse de ţăranii români. Recoltele milioanelor de ţărani români sunt furate de pe câmp şi din grădini de aceşti ţigani fără ca organele în drept să mişte un deget, la fel sunt devastate pădurile de aceeaşi ţigani. Ţigănimea exploatează sute de mii de fete de români în bordeluri clandestine, traficheazâ droguri, ţine în sclavie fete de români şi şeful Guvernului şi preşedintele râd. Poliţia la fel.

Viaţa s-a făcut mai uşoară, viaţa s-a făcut mai veselă! –
Iosif Visarionovici STALIN.

IV. Dar nu numai Poliţia şi autorităţile râd şi ne dispreţuiesc ca popor. Nu, popoarele Europei o fac fără jenă. Şi pe bună dreptate. Ce ţară s-a mai pomenit să li se dăruiască minoritarilor atâtea drepturi şi să nu li se pretindă nici o obligaţie. În România, ţiganul est rrom şi odată ce a trecut Tisa apare ca român şi, în această postură, fură, jefuieşte, cerşeşte şi se declară ca fiind persecutat de majoritate. Ce ţară din Europa permite încoronări de regi ţigani? Ce ţară din Europa permite unui minoritar să-i fie atacate instituţiile cu bâte, coase, săbii? Ce ţară stă la discuţie cu astfel de nomazi care încalcă legea? Dovadă, tocmai returnarea lor de către ţările occidentale ţării de unde provin. Scurt! Fără comentarii!

Dar, nu doar aceasta? Ce ţară-şi distruge şi vinde bogăţiile pe nimic unor capitalişti evrei, greci (?) şi-şi aruncă peste 10 mil. de locuitori români în şomaj? În ce ţară guvernanţii îndrăznesc să cesioneze suveranitatea naţională minoritarilor, limba oficială, subsolul, solul, teritorii istorice româneşti? În ce ţară din lume locuitorii care alcătuiesc nucleul naţional sunt îndemnaţi să emigreze la munci ocazionale în alte ţări? În ce ţară din Europa este jecmănit şi apăsat omul angajat la stat sau patron şi favorizat lumpenul ţigănesc, devalizatorul evreu de bănci, jecmănitorul de uzine şi fabrici, „investitorul strategic" din Orientul Mijlociu care vinde fabrica la fier vechi? Unde s-a pomenit guvernanţi care încurajează căutarea de talente în Africa şi neglijează complet talentele româneşti, nu le sprijină în a se califica, le oferă un salariu de 40-45 de dolari pe lună şi apartamente cu câte 60. 000 euro? În cât timp şi-ar putea plăti din muncă cinstită un tânăr un asemenea apartament? În ce ţară permit guvernanţii de republică unui ţigan să se autoîncoroneze rege şi să dea petreceri neroniene de săptămâni şi luni, cu sute de porci sacrificaţi şi mii de sticle de „wisiki" iar pensionarii, cu nici 50 de dolari pensie pe lună, să plătească întreţineri la bloc de 3-5 milioane lei (adică dublul pensiei pe care o primesc)? În ce ţară guvernanţii, urcă în maşini luxoase, de provenienţă străină, înconjuraţi de sepepişti, graşi, aroganţi, iar supuşii, flămânzi, amărâţi, le strigă să le oferă locuri de muncă şi trai decent? În ce ţară guvernanţii vând o întreprindere precum „Malaxa" pentru a fi închisă de cumpărător şi a fi aruncaţi muncitori-n şomaj şi apoi în foame? În ce ţară un senator (Ion Solcanu), coborând treptele sediului partidului de guvernământ, îşi permite – înainte de a urca într-o maşină de 200. 000 de dolari – să le strige demonstranţilor, care-l huiduiau, râzând, „Salut!" Ce guvernământ mai este acesta?

Aceiaşi guvernanţi se înghesuie să dea recepţii, să taie panglici la birturi, să deschidă universităţi, cămine studenţeşti renovate prin munca voluntară şi banii studenţilor, în timp ce, ţiganii, analfabeţi, îşi permit petreceri cu coroane de sute de mii de dolari pe cap? Social-democraţi? Duşmanul acestor guvernanţi a ajuns românul flămând. În ce ţară, guvernanţii, nu dau posibilitatea guvernaţilor să-şi desfacă produsele autohtone (vezi ciobanii care-şi vând lâna la turci cu 18. 000 lei kg.)? Ai 200 kg lână şi le dai la turc cu 3. 600. 000 lei şi tu guvernant nu sprijini construirea unor

fabrici care să prelucreze acest produs şi să ajuţi prin aceasta atât pe ciobanul român cât şi pe muncitorul român? Unde îşi permite un guvernant aşa ceva? Se importă brânză din Occident în ţara ciobanilor şi oierilor! În ce ţară nişte guvernanţi ca aceştia sprijină tendinţele destabilzatoare ale unei minorităţi? În ce ţară guvernanţii-şi permit să renunţe la românii şi teritoriile lor ocupate de vecinul hrăpăreţ şi să nu fie băgaţi la başcă de supuşi iar ceea ce au făcut ei anulat? Noi, ca supuşi, nu mai suportăm! Aceasta nu înseamnă că suntem în stare să-i şi înlăturăm. În ce ţară, aleşilor, li se permite prin lege să migreze, de la un partid politic la altul, în funcţie de conjunctură? Inşi, abjecţi moral, mint alegătorul cu promisiuni, sunt aleşi în funcţii de decizie şi de acolo acţionează în folosul personal al lor şi al urmaşilor direcţi şi în detrimentul celor ce i-au ales! Şi să mai şi îndrăznească să-şi arate mutrele în public şi să primească laude şi aplauze, glorie, averi, privilegii, locuinţe luxoase în cartiere închise omului de rând?

Aş putea continua la infinit pe această temă. Aleşii şi guvernanţii ieşiţi din sânul neamului românesc urăsc acest neam, îl jefuiesc şi-i vând averea, îi privatizează bunurile mobile şi imobile în folosul reprezentanţilor altor neamuri şi în schimbul unor şpăgi (comisioane li se spune acum) şi doresc să-i substituie un conglomerat de etnii în speranţa unei guvernări şi spolieri mai uşoare. Dar va fi puţin probabil ca acest viitor conglomerat de etnii, încurajat de actualii guvernanţi, va accepta să fie jefuit aşa cum este jefuit neamul românesc încă majoritar astăzi. Nu vor accepta şi-i vor trimite la plimbare şi-şi vor alege, din sânul lor, guvernanţi care să le apere interesele. Desigur, cei ce ne conduc astăzi, speră ca între timp să se îmbogăţească pentru următorul mileniu. Aceasta fiind recompensa lor pentru nimicirea biologică şi economică a unuia dintre cele mai vechi neamuri ale Europei. Hrăpăreţii lui Balzac erau nişte umili cavaleri ai bunelor moravuri pe lângă jefuitorii românilor din mileniul III. Acestora nu le pasă pe cine guvernează, ce neam va locui în viitor pe aceste meleaguri. Pentru ei este inutil ce neam va fi alcătiutorul acestei ţări, inutil de ce limbă se va vorbi pe aici, inutil neamul românesc în ansamblu. Suntem neam de „rumâni” şi aceasta este starea noastră acum şi va fi în viitor de acum înainte. Vom fi **rumâni** şi **rumâni** vor ăştia să ne ţină pentru totdeauna. Am putea continua la infinit cu comentariile.

Numele străzilor în România postdecembristă

În România, cum se schimbă direcţia de comandă aşa se schimbă şi denumirea străzilor, ba chiar şi a oraşelor. Bate vânt dinspre Moscova? Imediat edilii oraşelor trec la schimbări a denumirilor de străzi. Nu vom comenta cum se numeau străzile oraşelor până în 1964, apoi până în 1989. Inutil! Bătrânii – cărora le-au mai rămas buletinele vechi – o ştiu prea bine. Vreau să mă ocup doar de noile denumiri de străzi – în „democraţie” (în „democraţia” filoamericano-sionistă până la greaţă). În oraşele din Transilvania şi Banat, acolo unde românii sunt peste 80% (şi doar acolo), străzile poartă nume de flori, ierburi, pomi sau oraşe străine. La periferie găseşti şi străzi cu numele unor personalităţi istorice româneşti. Fără a se specifica pe plăcuţă cine a fost insul şi când a trăit. De pildă: „str. Axente Sever” şi atât. Ce este cu acesta? Pauză, cum ar spune un glumeţ. De ce nu atunci „str. Ion Popăscu”, sau „str. Gigi Parpanghel”? „Misterium!” cum ar spune ardeleanul. Acolo unde naţionalitatea ungară atinge 20%, pe lângă străzi cu denumiri florale, pomicole, ierbacee, străzile sunt inscripţionate şi ungureşte şi unele au pe plăcuţă nume din istoria Ungariei: Kossuth, Petofi, sau alt criminal care a ordonat uciderea de români sau a făptuit. De regulă, numele acestora se dă unor străzi principale; din centrul urbei. În localităţile unde ungurii ating între 20% şi 75% dominanta numelui străzilor este şi ea florală, pomicolă, ierbacee, dar străzile principale – toate – poartă nume ale unor personalităţi din istoria Ungariei. Cu date şi cine au fost, când a trăit. În celelalte provincii româneşti străzile sunt numite, în proporţie de peste 50%, cu nume de plante, flori, ierburi, oraşe etc., restul cu nume, întâmplări din istoria României. De unde, până la căderea lui Ceauşescu, străzile cu astfel de nume se inscripţionau, de pildă, astfel: „str. Mihai Viteazul” şi de de-supt cine a fost şi în ce perioadă a trăit sau a domnit; acum nu se mai scrie aşa ceva. Să zicem că Mihai Viteazul este o personalitate bine cunoscută celor care au studiat istoria în mod onorabil în şcoală. Dar cine n-a studiat-o? Ce să mai spunem dacă strada poartă numele unei personalităţi mai puţin cunoscute, fie acea personalitate scriitor, istoric, domnitor, rege, artist etc. Ei bine, lipsa amănuntelor este un ceva deliberat, dacă nu ordonat de undeva de la vreun centru de putere ocultă. Pentru că – vorba criminalului cu

pricina – „în politică nimic nu este întâmplător". Ochiul omului de rând trebuie dezobişnuit de tot ceea ce ar putea aminti de o istorie naţională, de o oarecare mândrie că te tragi din nişte strămoşi care n-au făcut umbră degeaba pământului. Sigur, tăbliţele cu inscripţionarea denumirii străzilor este şi un ceva care aduce beneficii cine ştie cărei firme obscure, firmă care, în mod sigur, este condusă de o rudă mai apropiată sau mai îndepărtată a primarului X, consilierului Y, prefectului Z. Este la mintea galinaceiei problema cu pricina. Numai că nimeni în lume nu-i de capul lui şi cu atât mai puţin un primare. Cel puţin un şef de partid îl comandă pe respectivul (în cazul dlui Băsescu şeful de partid se confundă într-o oarecare proporţie cu primarele Bucureşti-lor). Şi am vrea să credem că un şef de partid nu este un analfabet şi, dacă este (că sunt atâtea cazuri în istorie), are o grămadă de consilieri şi că în această grămadă se găseşte şi un istoric, un îndrăgostit de istorie cel puţin, şi acela are ambiţia de a-l consilia pe respectivul iar acesta, la rându-i, îşi struneşte şi învaţă câte ceva pe domnii primari, consilieri ieşiţi pe liste la alegerile locale. Măcar de ochii lumii, adică a poporului român, al acestui popor care se lasă condus de „deştepţii" lui Brucan. Că el şi i-a ales pe aceşti „deştepţi". Patalamale i-a trebuit? Le are! „Academia" de partid „Ştefan Gheorghiu" a fabricat cu sutele de mii.

Periodicele condamnări

Anul 1944, spre exemplu, este un an de ruptură istorică. O dictatură ia locul altei dictaturi (una totalitară alteia militare). Noii dictatori îi execută, închid pe vechii stăpâni ai României. Burghezii, evident. Cu o excepţie – burghezii de origine iudaică. Acestora – în cel mai rău caz – li se permite emigrarea în Israel, în Vest. Cei care mor, intră în puşcărie, sunt deposedaţi de averi, sunt românii. Tot acestora le este rezervată sarcina de a „construi socialismul", „socialismul multilateral dezvoltat" şi, pentru viitor, „comunismul". Dar, fără ca omul de rând să bănuiască măcar, se hotărăşte abandonarea construcţiei „comunismului" european. Acesta-şi îndeplinise rolul. Măturase regi, împăraţi, nobili, burghezi, ajutase la distrugerea naţionalismelor Central Europene (Italia, Germania, România etc.), lovise mortal creştinismul ortodox şi catolic, ucisese zeci, sute de mii de călugări, feţe bisericeşti, instaurase marasmul

de rigoare şi adusese în ţările europene şi-n America, pe faţă, la putere, reprezentanţi ai minorităţii iudee. Germania fu silită la despăgubiri faţă de iudei, Cehia, Slovacia, Polonia, Ungaria, Germania de Est, România, Bulgaria la plată de despăgubiri şi cesiuni teritoriale către fosta Uniune Sovietică. Germania pierdu Prusia în totalitate, Silezia etc. Polonia pierdu şi ea marii întinderi în est şi fu compensată-n vest cu provincii germane. Austria fu din nou separată de lumea germană, România pierdu Basarabia, Bucovina de Nord, Cadrilaterul, Insula Şerpilor şi acceptă „Regiunea Mureş Autonomă Maghiară". Antonescu fu împuşcat. 1989, aduse, peste un an, unificarea celor două Germanii. Prusia rămase pierdută, idem Boemia, idem Silezia, România rămase, pe mai departe, fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, fără Cadrilater, fără Insula Şerpilor. Ceauşescu fu împuşcat (la fel ca şi Antonescu). Urmă apoi jaful, sărăcirea întregii populaţii, invazia a tot soiul de nenorociţi din toate cele patru vânturi, muncitorii români fură disponibilizaţi, fabricile, uzinele falimentate, bărbaţii şi femeile trecuţi(e) de 50 de ani fură pensionaţi (mulţi cu pensii de mizerie: în jur de 1. 500. 000 lei la nivelul anului 2003), cei sub 50 de ani, care nu se retraseră la ţară, luară drumul ţărilor de dincolo de Tisa şi Israel, mulţi deveniră cerşetori şi locuitori ai canalelor. Fii foştilor burghezi alogeni se întoarseră în România la festinul revendicării „proprietăţilor", cică, avute la 06/03. 1945. Ungurii, evreii se năpustesc, pe capul românului anilor 2003, revendicând. Bănci, fabrici, subsol, vapoare etc. trec în mâinile şnapanilor din Israel, Ungaria, Rusia. Ungaria obţine clădiri, munţi, staţiuni balneare, hoteluri, umple România de benzinării şi suge miliarde şi le expediază peste Tisa. Guvernele noastre postdecembriste oferă minorităţii ungare din România drepturi speciale în raport cu majoritatea, încheie cu aceştia pacte umilitoare şi antinaţionale. Merg mai departe şi oferă Ucrainei teritorii româneşti, pe care această ţară nu le-a stăpânit nici odată, oferă turcilor şi arabilor facilităţi comerciale şi de stabilire în România pe care aceştia nu le avuseră nici pe vremea sultanilor. Israelului şi evreimii mondiale tot ceea ce cer, încheie cu Ungaria un tratat de pace care permite acesteia amestecul direct în conducerea Românie, apoi – după 2000 – renunţă, treptat, la întreaga suveranitate naţională în favoarea SUA. Guvernul actual emite legi şi ordonanţe care limitează şi, în unele cazuri, încalcă flagrant dreptul etnicilor români

la libertatea cuvântului, la opinie, la gândire şi asociere civică şi politică. Reprezentanţii mass-mediei aservite exultă în mod greţos, de plăcere, în lauda străinului şi minoritarului, îi fac o curte deşănţată şi ne prezintă pe majoritari ca hoţi, leneşi, beţivi, proşti, bătăuşi, ultimii troglodiţi care nici nu merită să mai existe. Spre bucuria ungurilor, că doar astfel ne tot prezintă aceştia de 1000 de ani. Judecaţi şi dvs....

Vaietele toamnei...

Nu te dezmeticeşti bine dimineaţa şi eşti pocnit cu o ploaie de Ordonanţe de Urgenţă în molalele capului. De regulă aceste ordonanţe au ca scop belirea săracului de bani. Impozite şi iarăşi impozite, amenzi şi penalizări, scumpiri de apă, benzină, apă caldă, tot soiul de utilităţi, scumpiri telefon, curent, radio – tv, amenzi de circulaţie şi iarăşi creşteri de impozite. „Alinieri", „reajustări", „corelări conform inflaţiei", „recolerări în raport cu euro" etc. Imediat ce sunt emise aceste „ordonanţe", de către banditii cu pixul, votaţi de către neamul prost, banditii de la posturile TV şi radio încep mitralierea cetăţenilor cu comunicate, comentarii, ameninţări. Alături de spikerii, care ne ameninţă, apar tot soiul de inspectori de la fisc. Alte ameninţări: că ţi se va vinde casa, apartamentul, vei fi aruncat în stradă, în canal, să crapi pe dunga şanţului dacă nu dai bani la statul criminal posdecembrist. Este cea mai criminală conducere din toată istoria românilor. Jupoaie, jupoaie şi guvernanţii rânjesc – plesnind de graşi ce sunt –, la populaţia pauperizată, de pe sticla tembelizoarelor. Nu e seară de la Dumnezeu ca unul, doi, zece guvernanţi să nu ne fericească viaţa cu mutra lor îngălată şi tuciurie. Şi nu se mulţumesc cu numai atât. Ne iau, de la obraz, ţigăneşte, la vale. Sunt escortaţi de zeci de sepepişti, agenţi şi pipiţe pe post de reporteriţe. Cu mutrele lor acre şi fălcile atârnând de grăsime ne vorbesc despre „Iuropa" şi despre tot soiul de „comisari" şi capugipaşe venite din vestul apropriat sau îndepărtat. La fel de gheboşi moral şi aceştia. Peste întreaga Europă şi America s-a înscăunat o pojghiţă de inşi putrezi de bogaţi, în fapt, şi promotori – în vorbe – a unor ideologii stângiste. Toţi sunt socialişti, liberali, ecologişti, republicani, democraţi sau toate împreună, toţi nu mai pot de grija cetăţeanului sărac şi toţi, de cum ajung la cârma statelor, se îmbogăţesc şi se

îngraşă. Înglodează rasa albă în impozite, o aruncă în sclavie perpetuă şi, se înţelege, continuă să ne umple, în vorbe, cu balele „democraţiei", „liberalismului", „republicanismului" şi a altor „isme". „Dimocrasi" şi „liberti" sunt cele două cuvinte care ies – îmbăloşate – din gura lor mai abitir decât scuipaţii din gura fotbaliştilor. Indivizii ăştia stârnesc o ură vecină cu isteria şi asociată în acelaşi timp cu neputinţa. Nu mai putem! Dar, ce le pasă ăstora? Ştiu că suntem la pământ, epuizaţi de cei peste 300 de ani de revolte şi războaie civile dublate de războaie între state. Vărsările de sânge din secolul XX au epuizat nervi şi putinţa rasei albe de a se mai redresa. Situaţia este similară cu aceea a Imperiului Roman odată cu asaltul asupra lui a creştinismului şi a migratorilor.

Mereu se fac „alinieri" la Uniunea Europeană. S-a ajuns până acolo că – în ţara merelor, România – un kg. de mere să coste 60. 000 lei. Omul nu mai poate să-şi crească un porc, o găină, nimic. În primul rând, românul, nu trebuie să crească respectivele animale pentru că trebuie să le crească ungurul. Dacă, românul, nu pricepe se va găsi un cineva să răspândească o boală printre animale şi bietul românaş se trezeşte că nu poate să-şi taie şi el un porc de Crăciun. Respingător! Respingătoare lumea în care suntem nevoiţi să trăim, în care noi acceptăm – din cauza epuizării psihice – să ne ducem zilele. Ce se va întâmpla cu această masă de oameni, cu această explozie de africani şi musulmani? Cum se va apăra rasa albă de ei, dacă se va mai putea apăra? Rasa albă a fost învinsă psihic de propaganda adversă. Nu din secolul XX... din anul 313 e. n. Cu durere trebuie să o spun. Religiile naţionale a popoarelor albe au fost învinse de religia lui Israel... De aici a început dezastrul.

Guşterul roşu – Brucan

„Scânteia" din 1/12. 1947 publică pe prima pagină – jos - (să nu uităm era ziua unirii Transilvaniei, Banatului, Crişanei şi Maramureşului cu Vechiul Regat) următorul text: „De la 1/12. a. c. este permisă tăierea porcinelor şi ovinelor. Rămâne interzisă tăierea de bovine şi cabaline". Interesant, nu? Nimic, un rând măcar, despre semnificaţia zilei de 1 Decembrie. Nici nu merita, după redactorii de-atunci ai ziarului „Scânteia" (organ al CC al PCRdR). De ce se ocupa „Scânteia" în decembrie 1947, prin

redactorul comunist – democratul de astăzi – Silviu BRUCAN? „Scânteia" se ocupa de „cine a condus Ministerul de Externe". Ce „descoperă" stalinistul vopsit de ieri şi de astăzi şi ţine să comunice poporului (viitorul „stoupid people"-ul anului 1990) român în anul de graţie 1947? „Poporul nostru (!!??; probabil al lui Brucan) află prin redactorul „Scânteii" cine sunt funcţionarii Ministerului de Externe?" Iată câţiva, prezentaţi de reprezentantul „poporului" – BRUCAN – pentru a fi înlăturaţi din funcţii: Nicolae Solacolu, „vechi simpatizant al trădătorului Maniu, reacţionar notoriu"; Nicolae Vlădescu, şeful Divizie Protocol; acesta era – după BRUCAN – acela sub conducerea căruia domnea „descompunerea morală, depravarea sexuală" (Ca să vezi ce „informat" era „reprezentantul poporului nostru!"); Gheorghe Elefterescu, om cu convingeri naţional-ţărăniste, trebuia şi el înlăturat pentru că „a găsit cu cale să corespondeze cu trădătorul Cretzeanu"; Mihai Mitilineu trebuia dat afară din funcţie şi înlocuit cu un „reprezentant ai poporului" („ales", evident!) pentru că „nu se poate spune mai mult decât că este un germanofil convins"; Teodorescu Cealac, asemenea trebuia epurat pentru că era un „filfizon cu aere aristocratice". Cum o întorceai... nu mai era loc pentru români. Doar pentru „aleşi". Ministerul de Externe al fostei „burghezii putrede" (cea restaurată azi) trebuia „curăţat" pentru că în el se găseau „de la spioni sau agenţi ai imperialismului fascist german, trecuţi acum pe statele imperialiştilor anglo-americani, până la afacerişti, traficanţi de valută şi inverţiţi sexuali. Toţi sunt produse ale unor clase în descompunere..." Şi, de aceea, conchide Brukner-Brucan, „nu mai aveau ce căuta într-un Minister". După exact 43 de ani teroristul ideologic Brucan năpârleşte şi militează pentru a impune în viaţa politică a „stoupid people"-ului reprezentanţi ai unei ideologii opusă celei pe care o implantase în anul 47. Acum doreşte să readucă la conducerea României „traficanţi de valută şi inverţiţi sexuali".

Oare chiar suntem blestemaţi de istorie şi trebuie să suportăm ca bulibaşele staliniste să ne dea, când lecţii de stalinism, când lecţii de capitalism sălbatic. Brucan este un simbol al unui rău perfect întruchipat, al şarpelui care-şi înghite coada. De-o neruşinare absolută, biografia lui ilustrează că propovăduitorii stalinismului şi cei ai capitalismului sălbatic sunt aceiaşi vajnici „reprezentanţii ai poporului"... (care „popor?" O ştie toată lumea). „Trăiască Marea constituţie stalinistă şi făuritorul ei!", clama ziarul

PCRdR. Astăzi, desigur, comuniştii, transformaţi în capitalişti, ar putea da ordin să se publice în vreun ziar, pe care-l controlează, lozinca: „Trăiască Marea constituţie capitalistă şi făuritorii ei". Sigur, concomitent cu lupta pentru „drepturile lingvistice ale minorităţilor", „multiculturalism", „cu toţii împreună", „lupta contra antisemitismului", slujirea „poporului ales", „comunitate etnică", „discriminare pozitivă", „drepturi individuale şi colective pentru minorităţi", „accept" (homosexualismul, se înţelege), „Iuropa!" etc.

„Băieţii"...

Parpangelii lui Budai-Deleanu s-au instaurat bine ca viitoare clasă politică în România. Ei cedează tezaure, fiindcă le consideră doar „probleme psihologice" (adică, noi suntem nebuni), cedează în problema „Ribbentrop-Molotov" pentru că, desigur, teritoriile luate României, prin acest tratat, nu mai aparţin dispărutei URSS şi nici Rusiei. A avut grijă Constantinescu să le cesioneze, prin tratat, Ucrainei, stat inexistent în 1940. Mai înaintea acestuia, predecesorul, cedează Ungariei cosuveranitate asupra Transilvaniei. De atunci – dar şi până atunci – serviciul secret unguresc şi oficialii unguri zburdă prin numita parte a României. Tot soiul de retardaţi ne vizitează respectiva provincie şi îşi bat joc de unul din glorioşii domni români. Nimeni nu le rupe urechile. Ba, pe unul, un reporter îl cheamă la emisiunea „Naşul" şi n-are prezenţa de spirit să-l pună la punct.

Când apar pe ecranele televizoarelor, poliţaii români, seamănă cu poliţaii din India, mai nou şi şefii de televiziuni sunt coloraţi. Ansamblul artistic al MI - văzut de mine prin 1993 la „Congresul spiritualităţii româneşti" de la Herculane – . la apariţia pe scenă, a înnegrit fundalul, iar, românii, veniţi din ţările vecine, au scos un oftat de mirare. „Rromii" erau toţi în costume naţionale româneşti şi se dădeau de români (că doar cântau muzică populară românească), dar nici un român nu avea dubii asupra originii acestora şi fiecare dintre românaşii prezenţi se simţea umilit. Cel puţin românii din Gyula şi Banatul românesc din Serbia nu şi-au ascuns nemulţumirea când au văzut şatra de tuciurii pe scenă. Românii din preajma graniţelor s-au prezentat cu orchestre şi solişti români. Modeşti, dar români. Românii din România se prezentau cu şatra de „rromi", de la Ministerul de Interne, spre

stupefacția românității de dincolo de graniță. Era și un reprezentant al UDMR de față. Nu-i mai rețin numele. Destul că și-a râs, în barbă, a râs de noi, de rușinea noastră. Și pe bună dreptate. Unde s-a mai pomenit o asemenea lipsă de diplomație? Chiar nu mai este în stare vreun român să fie instrumentist în țara aceasta? Aceiași tuciurii ne alcătuiesc Constituția, introduc articolul care permite ne-românilor să cumpere pământ în România. Iar vom ajunge tolerați pe pământul strămoșilor noștri. Imposibil veți spune. Iată că este posibil; vom ajunge în starea de „rumânie". Adică șerbie! Modernă, se înțelege. Poți să te deplasezi de la o fermă la alta. Și aceasta nu se știe până când. Putem fi strânși în rezervații. Că așa se sugerează, că am fi o populație inferioară exploatată de țigani („rromi" adică). În recensăminte aceștia apar în jur de 1,6 %. Occidentalii-i evaluează la 3 mil. Ăștia vor să falsifice realitatea acestei țări pentru ca – demonizînd-o – să o poată parcela mai ușor. Dar, totuși, unde te învârți, unde te întorci dai de tuciurii în posturi de decizie.

Un țigan la conducerea țării, unul la conducerea Guvernului, un altul la conducerea TV, un altul acolo, un altul dincolo. Cum este liber la naționalități, nu vedem de ce nu-și asumă toți aceștia adevărata apartenență etnică. Este drept că atunci când unii din șefii (un exemplu de acest gen era fostul deputat țigan Ghe. Rădulescu; acesta-i numea, în Camera Deputaților, pe o serie de oficiali români ca fiind țigani, care se dădeau drept români) țiganilor scoteau în evidență originea etnică a oficialilor „români", oficialii cu pricina nu dezmințeau și nu dezmint nici astăzi. Este cam prea mult. Dar, merge! Ca și-n 1944, de altfel.

Noiembrie-Decembrie, 1947

Sunt ultimele luni ale Monarhiei! „România liberă" este condusă de doi „redactori responsabili" – Grigore Preoteasa și Niculae Bellu. Este în plină desfășurare „Procesul PNȚ". PNȚ-ul este un „viespar al trădării" ne informează un articol nesemnat. Paragrafele lui încep cu sintagma: „În numele ideii naționale", PNȚ trădează tot ce este românesc, inclusiv Transilvania. Niculae Bellu îl vede ca pe „o citadelă... a complotului reacționar", Gheorghe Gheorghiu–Dej concluzionează într-un discurs că: „Toți cei ce-și iubesc patria își întorc cu dragoste privirile spre Moscova", un H. Dona (nu-i știm

numele de dșoară) îl înfierează și el cu mânie proletară pe „trădătorul" Maniu, care – susține Dona – ar fi declarat că nu luptă, numai pentru România" ci luptă „și pentru Anglia și America"; pe 7/11. salariații din întreaga țară cer „aspra pedepsire a trădătorilor", pe 4/11. Vasile Luca, clamează, într-un discurs ținut la Teatrul CFR Giulești, discurs ținut în cinstea aniversării Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, că „cine se ridică împotriva democrației(sic!) va urma drumul lui Maniu", Zaharia Stancu compară „procesul Maniu" cu viața „lui Hasan Musaka Saka...", premierul turc, „nazistul" care, „mulțumită yankeilor, a devenit prim ministru al Republicii Turcești", pe prima pagină din 8/11. al RI Stalin și Lenin. Stalin are în mâna dreaptă vestita pipă, stânga și-a îndesat-o în buzunar și-l privește pe un Lenin obosit rezemându-se de spătarul unui scaun de pai. Sub tablou citim: „Titanii revoluției din Octombrie". În 9/11. , cu roșu, RI, anunță că „dna Ana Pauker", este „min. de Externe", pe 13/11. se dă publicității sentința în procesul PNȚ, ziarul din 15/11. anunță că 15 „comercianți", evrei majoritatea, „sunt arestați", în 16 Zaharia Stancu îl atacă iarăși pe „nazistul" Saka, pe 17 RI ajunge la nr 1000. Ziarul este felicitat de toată protipendada comunistă. Aflăm că și atunci – ca și astăzi - exista un „sindicat al ziariștilor profesioniști". Ca să vezi! Ce-i aceea „ziarist profesionist?" Cine-l face „profesionist"? Mam' mare! Pe 20/11. se publică telegrama adresată, de „Congresul românilor din străinătate", regelui, primului ministru dr. Petru Groza și ministrului de Externe Ana Pauker. Ei „trimit" Anei Pauker „salutul lor fierbinte Marii și Neînfricatei Patrioate, care a fost timp de atâția ani și până dincolo de frontiere, simbolul luptei în România pentru libertatea și demnitatea națională"... Românul Maniu, făuritorul României Mari, „trădător" iar evreica venită pe tancurile Kominternului este „simbolul" „demnității naționale". Halal „congres", halal „români!" și tocmai din „străinătate". Din 21/11. pe frontispiciul ziarului rămâne un singur „responsabil" – Niculae Bellu. Pe 26/11. vine la Buc. o delegație a Ungarie - Erik Molnar și Layos Dymmes, pe 28/11. ninge, pentru prima dată, în acel an, la București este publicată la „Ed. PCdR" „Mizeria filosofiei", pe 3/12. aflăm că „popoarele din Balcani și Bazinul Dunărean nu vor mai fi dezbinate". Unde se spune asta? La congresul al III-lea al „Uniunii Populare Maghiare". Cine spune astea? Vasile Luca și dr. Petru Groza. Înțelegeți cum devine chestia cu „bazinul dunărean"? Joi, 4/12. ziarul se revoltă

„împotriva «civilizației» lui Dillinger!" care este „civilizația... pistolului bine țintit și a cuțitului mânuit cu măiestrie". Ca să vezi! Evident, articolul nu este semnat. Sigur, astăzi *băieții scrie invers*. În 14/12. ziarul este ferm cu „delictul de rasism", „care va fi aspru pedepsit". Cel de antiromânism?... Pauză! Unde ești dumneata, dle Coja? „Tito printre noi", în 17/12. Pe o pagină întreagă este publicat, în traducerea lui Ion Frunzetti, poemul „Cântec despre biografia tovarășului Tito". Undeva, într-o notă prizărită, se anunță arestarea la Budapesta – după trei ani de la eliberarea Transilvaniei de sub unguri – a criminalilor unguri asasini ai celor 151 de români și evrei din Sărmaș. Să reținem unele nume: căpitan Matiafi Miklos, Navik Kalmann, Horvath Ferenc, Antal Muller. Ion Gheție – deputat – solicită ca Ministerul de Externe să ceară extrădarea lui Horthy, „călăul popoarelor din sud-estul european", pentru a fi judecat de Curtea Criminală din Cluj. Mai existau și români cu șira spinării. Pe 21/12. miting, miting care anticipează anii '80, în cinstea semnării tratatului cu Iugoslava. Pe 21/12. regele revine în țară. Îl întâmpină chiar Petru Groza la sosire. Ziarul din 22/12. cuprinde pagini întregi dedicate lui Stalin („România liberă?!"). Un Ion Mihăileanu semnează, în pag a II-a, articolul „Stalin, omul de cultură". Să notăm o limbă trasă bine simțit. Iat-o: „Putem vorbi de Satlin filosoful, Stalin sociologul, de Stalin economistul, de Stalin, profundul gânditor politic, de Stalin mânuitorul unui stil de o rară limpezime și conciziune". Acum ar fi bine de știut dacă acest Mihăileanu era chiar „mihăileanu". „Tov." Bodnăraș devine ministrul Ap. Nat. Pe 30/12. are loc debarcarea regelui. Ziarul din 31 n-o anunță. Iată două luni la „România liberă". Zeci de articole, demascări ne-semnate de nimeni. Totuși, unele-s semnate de un Joachim Botez, Niculae Bellu, Florica Șelmaru, Zaharia Stancu. Redacția are și alte nume. Să reținem unele dintre ele: Kati Feyer, H. Dona, Gârlan, Leșu, H. Matei, N. Focșa, I. Pavel etc. Cine-or fi ei? Care-i responsabilitatea lor în manipularea conștiințelor? Sunt numele lor reale, sunt români toți aceștia câți lucrau în acest soi de redacții? „Ce-i mâna pe ei în luptă?" Doar dorința de-a câștiga o pâine? Aveau convingeri comuniste sau pofta de răzbunare era singura lor ideologie? Poate ura contra a tot ce este românesc. Laudele fără rezerve se îndreptau doar la adresa Uniunii Sovietice, a lui Stalin și a conducătorilor Partidului Comunist din România. Se citeaza cu entuziasm din discursurile

Anei Pauker, Vasile Luca și Gheorghiu-Dej. În această ordine. Apar și alte nume de conducători comuniști. Lucrețiu Pătrășcanu de pildă. Fără osanalele de care se bucură Ana și cu Luca. Vremuri ciudate, cu pagini de ziar dedicate „culturii sovietice", cu denigrarea „imperialismului" azi atoatebiruitor. Cam acesta era „socialismul" sfârșitului de an 1947...

Propaganda... „ungurească"

„M-o tradat o scroafă gin sud!"...
Izabela POȘTĂ (concurentă la Big Brother)

Am trăit să o aud și pe aceasta. Sunt român, născut în provincia românească (dacică, dacă doriți) Transilvania, provincie încorporată cu japca de unguri în sec. XIX în Ungaria. Aceștia – prin propaganda de doi lei, de la om la om – au reușit să scindeze sufletește românul de peste munți făcându-l să creadă că este diferit de restul românilor. Ceea ce am auzit în seara zile de 16 iunie 2003 la emisiunea „Big Brother" mi-a trezit o revoltă greu de reprimat. Până când vom mai suporta să fim insultați de corciturile acestea fără rușine? Ce forțe se află în spatele acestei emisiuni concurs? Înțeleg că individa care a pronunțat această frază este un amestec de român cu unguroaică. Am observat că ori de câte ori a avut ocazia și-a manifestat preferințele pentru unguri și Ungaria, că pe Dumnezeu îl chema tot în limba ungară (Ișten), că n-a binevoit să-și corecteze – cât de cât – dialectul stricat în care se exprimă în românește. Constat cu stupoare că este de-o incultură crasă și că se simte bine în această ipostază de troglodit. Am mai constatat că această emisiune concurs nu s-a putut desfășura fără să-și bage nasul în „problemă" și unguri. Am mai constat că emisiunea concurs cu pricina are în subtext o tentă politică și mai cu seamă separatistă prin alegerea cu preponderență a concurenților din Transilvania (Izabela – Satu Mare, Costel – Zalău, Ernest - Petroșani, Soso - Reșița, Iulia (născută la Satu Mare) – Brașov, Florin – Predeal, Mumu - Oradea). Se pare că doi sau trei sunt combinație de român cu ungur. Nadira nu era nici ea româncă get beget, ci era o combinație de moldoveancă și nu știu ce mulatru

sau negru şi era singura din Moldova. Ceilalţi 4 erau din sudul României. Transilvăneanul îşi închipuie că-i este permis să fie grobian, nesimţit, că poate folosi un limbaj trivial şi că, fără îndoială, aceasta-i dă dreptul să dispreţuiască românul sud-carpatin şi să se considere superior acestuia, să adopte atitudinea pe care o adoptă ungurul faţă de acelaşi român în Transilvania. Acelaşi lucru l-am observat şi la basarabeni. Când i-am întâlnit după 1990 nu a fost unul care să nu-m povestească despre poliţaii români de dinainte de război, poliţai, care, le-au ars – în împrejurări probabil bine întemeiate – , câteva pălmi, şi că, de aceea, basarabenii nu doresc unirea cu patria mamă. Acum, arătaţi-mi poliţai care n-au bătut pe câte cineva? Arătaţi-mi poliţai – fie el şi român basarabean – care este uşă de biserică? Răspunsul meu a fost întotdeauna acesta: „Şi pe mine m-a ofuscat purtarea grosolană a unui poliţai provenit din Moldova dar acest lucru nu mă face să cer dezmembrarea României şi mai te întreb – hombre! – deportarea rusească şi bătaia în Gulag, execuţiile nu te revoltă şi nu te îndeamnă să revii la patria mamă?" Nu-l revolta ce-i făcuseră ruşii şi evreii din Miliţie şi KGB şi nici nu dorea să se despartă de ei. Poftim, om! Ei bine, românul din Ardeal şi Banat, trăitor în mozaicul de minoritari, este la fel. Pe lângă că se autodispreţuieşte şi-şi atribuie toate laşităţile, pe lângă că nu se osteneşte să-şi însuşească limba cum trebuie, el este duşmanul românului „gin sud". Ce otravă pot avea în ei acest soi de „români" crescuţi în cartierele mărginaşe ale oraşelor româneşti ale Transilvaniei? Îşi închipuie, ba chiar cred că a fi slugă la ungur este mai onorabil decât a fi unit cu fratele tău din sud! Nu i-a săturat 1000 de ani de sclavie ungurească, omoruri, ucideri şi dispreţ?

Nu ţi-e ruşine de propriu-ţi trogloditism, femeie? Cum îţi permiţi să practici asemenea discriminări? Du-te unde te trage aţa, cucoană! În Ungaria ta mizerabilă...

iun. 2003.

Librăria „Mihai Eminescu"

Care dintre iubitorii de carte nu ştiu unde este amplasată librăria „Mihai Eminescu?" Ei bine, deunăzi (sf. lui iunie 2003) dau s-o vizitez după obiceiul meu. Când să intru am avut senzaţia că am greşit adresa. Intru, ies! Iar intru! Era adevărat. Toată jumătatea, de la parterul ce se învecina cu str. Academiei, este ocupată de un magazin cu zdrenţe (că nu-s destule prin Bucureştii acestor ani). Blugi, tricouri şi alte cârpe occidentale. Revoltător! Mi-a venit să strig în gura mare, să mobilizez turma de indiferenţi – ca Iorga în 1907 – şi să azvârlim în stradă porcărelele şi gablonţurile occidentale. Celebra librărie, cea care ne-a încântat tinereţile şi în care tot studentul anilor '70 intra cel puţin o dată pe zi, a fost jecmănită – deocamdată – , de jumătate din suprafaţă, pentru vânzătorii de blugi şi tricouri, bluze şi alte cele. Bezmeticul ministru al Culturi n-o avea nimic de spus sau chiar el a dat undă verde acestei afaceri? Nu-mi vine să cred, dar este adevărat şi mă văd neputincios în faţa unui fapt împlinit. Ce mă surprinde, este, că, nici un intelectual, de aşa zisă marcă, nu protestează. Acolo le erau expuse lucrările. Dar, ce să ne mai mirăm în România de azi? Suntem, din nou, o ţară învinsă şi ocupată şi, ocupantul, face legea. Aşa cum groful şi nemeşul evului mediu, stăpânul ungur în general, făcea legea cu românii din Transilvania. Suntem inapţi să ne fim stăpâni, dar numai noi? Evident, nu! Şi ceilalţi europeni sunt slugi. Dar, sunt slugi de lux. Una este argatul, muncitorul agricol, zilierul şi alta este feciorul în casă. Chiar şi la noi... Unii sunt şomeri, alţi feciori în casă. Ministrul nostru al Culturii este fecior în casă. Nu se compară cu grăjdarul sau şi mai rău cu şomerul. Deşi este urecheat, uneori, de cine ştie ce „ales", doarme în casă şi nu în baraca unde doarme „rumânul". Majorităţii româneşti i s-a rezervat – de către Noua Ordine – starea de „rumânie". Că astăzi urmaşul lui Mihai Viteazul se dă rromul Stănescu, că el se încoronează la Curtea de Argeş. Aşa, că ce să ne văietăm că vestita librărie „Mihai Eminescu" a devenit – deocamdată – pe jumătate magazin de zdrenţe occidentale? Fuste de-o palmă, blugi şi alte alea. Că suntem asemenea unui bantustan african. Numai că acolo domnii occidentali nu prea mai îndrăznesc să-şi facă

apariţia. Negri le iau femelele urgent şi, la nevoie, le ciopârţesc spinarea urgent.

Preocupările guvernanţilor post-decembrişti

Grija guvernanţilor de după 1989 a fost aceea de-a se descotorosi cât mai repede de români şi de industria creată de regimul comunist. Pe orice cale. Fabricile le-au închis, privatizat fraudulos, le-au vândut la fiare vechi, flota au măritat-o urgent, minele le-au închis, iar pe românii apţi de muncă (între 18 şi 65 ani) i-au stimulat să-şi ia lumea-n cap, să plece şi să lucreze, te miri unde, ca salahori necalificaţi. Mass-media aservită, dacă nu criminală de-a dreptul, le-a ţinut isonul. Pledoaria pentru avort, pentru amor cu prezervativ, pentru perversiuni a fost o altă dimensiune a îndobitocirii celor aflaţi la vârsta amintită mai sus. În timp ce ţara se depopulează, de români, sunt primiţi în locul lor chinezi, indieni, arabi, turci, negri şi se oferă ajutoare la ţigani (pardon, rromi). Ăstora nu li se cere nici să nu plodească, nici să meargă la muncă în alte ţări, nici să muncească. Nimic! Pot să fure, să practice vrăjitoria, să devină patroni de bordeluri clandestine, să perceapă taxe de protecţie etc. Fetele românilor sunt îndemnate – cu voci mlădioase – de către ştiristele posturilor TV să devină dansatoare „la bară", să se mărite în cele patru vânturi. Proprietăţile „întregului popor" au început să treacă, iarăşi, în mâinile israeliţilor. De altfel, începând cu anii 30, România trece, pe faţă, sub stăpânirea evreilor. Întâi financiar-industrial şi, după 1944, politic, cultural, informaţional şi-n toate domeniile. Comuniştii naţionalizează averile tuturor, dar permit sclavajul ideologic pentru români. 1989 este anul steagului găurit, adică fără români. Ţara devine conglomerat de 18 minorităţi recunoscute oficial până în 2000. iranienii, arabi, turci, negri devin „prinţi" ai Banatului şi ai altor provincii. Suntem un neam complet deposedat de averea naţională, tolerat în propria ţară, muritor de foame, în plin proces de îmbătrânire şi ruşinat că există. Orice bucurie ne este răpită, un neam urecheat de tot soiul de „comisari". Ăştia chiar aşa-şi şi spun: „Comisari" ai „Uniunii Europene". Exact cum îşi spuneau conducătorii statului sovietic. Şi au acelaşi rol, de mici dictatori. Ei sunt purtătorii de cuvânt ai diferitelor bănci, organizaţii

transnaţionale, internaţionale, fundaţii, ai B nai Brit-ului, ai ONU eventual. Deci, „comisari". Era „comisarilor" este veşnică pentru români. „Comisarul", „european" cică, este venerat ca un guru şi ascultat cu aceeaşi evlavie de „alesul" neamului românesc, iar ordinele aduse de el de la Centru îndeplinite prompt. Ura, ura, vivat, să trăiască aşa cum spuneau ardelenii...

SOCIETATEA SCRIITORILOR ROMÂNI A ÎMPLINIT 10 ANI

Pe 5 iulie 2003 s-au împlinit 10 de la reîntemeierea „Societăţii Scriitorilor Români". În urmă cu 10 ani un grup de scriitori din România şi Basarabia am hotărât să reînfiinţeze această societate. Am crezut – atunci – că mulţi scriitori ni se vor alătura şi că vor abandona conglomeratul multietnic al Uniunii Scriitorilor din România. Nu s-a întâmplat aşa. Nu mai punem la socoteală faptul că clasa politică a boicotat noua organizaţie şi n-a sprijinit-o financiar. Sutele, miile de scriitori români, afirmaţi după 1989, dacă n-au rămas marginalizaţi, au preferat să bată umili la porţile USdinR şi nu să se angajeze alături de noi. Lipsa fondurilor a fost determinantă. Aceasta a îndepărtat mass-media aservită de noi şi nu ne-a făcut nici cea mai mică publicitate. Noi am trăit până acum exclusiv din propriile noastre fonduri, ne-am tipărit, majoritatea, operele din banii noştri. Mulţi din membri ce alcătuiesc SSR sunt autori cu pete 10 titluri editate. Cotidienele ignoră acest travaliu. Editura noastră a editat peste 31 titluri. De curând - în această vară – am inaugurat prima colecţie „Biblioteca Scriitorilor Români". Colecţia îi va cuprinde pe toţi membrii noştri. Fiecare volum va fi dedicat unui singur autor. Trebuie să menţionăm că aceste volume se editează pe banii autorilor. Societatea Scriitorilor Români îşi are propriul cenaclu literar – MIRCEA ELIADE. Cenaclul îşi desfăşoară şedinţele în ultima marţi a fiecărei luni la sala ARCUB graţie sprijinului dezinteresat al dlui director Nicolae SĂLĂGEAN. Ţinem să-i mulţumim pe această cale. Cenaclul s-a înfiinţat în 1998. De asemenea, din fonduri proprii, societatea noastră editează un trimestrial cu titlul „Revista Română de Versuri şi Proză", începând cu anul 1997. Revista noastră – format A_4 – a ajuns la nr 24. Ţintim, desigur, ca revista noastră să apară măcar în fiecare lună. Nu ştim ce putem spera în această interminabilă tranziţie spre capitalismul sălbatec al veacului XXI. Capitalismul sălbatec n-a fost

niciodată favorabil scriitorilor. De altfel nici un regim nu s-a omorât în a sprijini artiştii. A sprijinit câţiva, de regulă pe aceia care s-au întrecut în a se înregimenta sub trena mărimilor pământeşti. Pâinea şi cuţitul a fost întotdeauna în mâinile celor care au pus mâna pe stat şi pe averile popoarelor.

Desigur, nu stă în firea noastră să ne lamentăm. Sature-se, am putea spune! Chiar dacă ne-am lamenta, cui îi pasă? Capitalismul este un sistem criminal din punct de vedere economic, aşa cum cel comunist era din punct de vedere ideologic.

În fine, ani mulţi dorim societăţii noastre.

Vaietele noastre...

Europa braucht Ruhe * – *Al. Chibici-Rîvneanu.*

Nu te dezmeticeşti bine dimineaţa şi eşti pocnit cu o ploaie de Ordonanţe de Urgenţă în molalele capului. De regulă, aceste ordonanţe au ca scop belirea săracului de bani. Impozite şi iarăşi impozite, amenzi şi penalizări, scumpiri de apă, benzină, apă caldă, tot soiul de utilităţi, scumpiri la telefon, curent, radio –tv, amenzi de circulaţie şi iarăşi creşteri de impozite. „Alinieri", „reajustări", „corelări conform inflaţiei", „recolerări în raport cu euro" etc. Imediat ce sunt emise aceste „ordonanţe" de către bandiţii cu pixul, votaţi de către neamul prost, bandiţii de la posturile TV şi radio încep mitralierea cetăţenilor cu comunicate, comentarii, ameninţări. Alături de spikerii, care ne ameninţă, apar tot soiul de inspectori de la fisc. Alte ameninţări: că ţi se va vinde casa, apartamentul, vei fi aruncat în stradă, în canal, să crapi pe dunga şanţului dacă nu dai bani la statul criminal posdecembrist. Este cea mai criminală conducere din toată istoria românilor. Jupoaie, jupoaie şi guvernanţii rânjesc, de pe sticla tembelizoarelor, – plesnind de graşi ce sunt – la populaţia pauperizată. Nu e seară de la Dumnezeu ca unul, doi, zece guvernaţi să nu ne fericească viaţa cu mutra lor îngălată şi tuciurie. Şi nu se mulţumesc cu numai atât. Ne iau, de la obraz, ţigăneşte la vale. Sunt escortaţi de zeci de sepepişti, agenţi şi pipiţe pe post de reporteriţe. Cu mutrele lor acre, şi fălcile atârnând de grăsime, ne vorbesc despre „Iuropa" şi despre tot soiul de „comisari" şi capugipaşe venite din vestul apropriat sau îndepărtat. La fel de gheboşi moral şi aceştia. Peste

întreaga Europă şi Americă s-a înscăunat o pojghiţă de inşi putrezi de bogaţi, în fapt, şi promotori – în vorbe – a unor ideologii stângiste. Toţi sunt socialişti, liberali, ecologişti, republicani, democraţi sau toate împreună, toţi nu mai pot de grija cetăţeanului sărac şi toţi, de cum ajung la cârma statelor, se îmbogăţesc şi se îngraşă. Înglodează rasa albă în impozite, ne aruncă în sclavie perpetuă şi, se înţelege, continuă să ne umple, în vorbe, cu balele „democraţiei", „liberalismului", „republicanismului" şi a altor „isme". „Dimocrasi" şi „liberti" sunt cele două cuvinte care ies – îmbăloşate – din gura lor mai abitir decât scuipaţii din gura fotbaliştilor. Indivizii aştia stârnesc o ură vecină cu isteria şi asociată în acelaşi timp cu neputinţa. Nu mai putem! Dar, ce le pasă ăstora? Ştiu că suntem la pământ, epuizaţi, de cei peste 300 de ani de revolte, şi războaie civile, dublate de războaie între state. Vărsările de sânge din secolul XX au epuizat nervi şi putinţa rasei albe de a ne mai redresa. Situaţia este similară celei a Imperiului Roman odată cu asaltul, asupra lui, a creştinismului şi a migratorilor.

Mereu se fac „alinieri" la Uniunea Europeană. S-a ajuns până acolo că – în ţara merelor, România – kg. de mere să coste 60. 000 lei. Omul nu mai poate să-şi crească un porc, o găină, nimic. În primul rând, românul nu trebuie să crească respectivele animale pentru că le creşte ungurul; dacă românul nu pricepe se va găsi un cineva să răspândească o boală printre animale şi bietul românaş se trezeşte că nu poate să-şi taie şi el un porc de Crăciun. Respingător! Respingătoare lumea în care suntem nevoiţi să trăim, în care noi acceptăm – din cauza epuizării psihice – să ne ducem zilele. Ce se va întâmpla cu această masă de oameni, cu această explozie de africani şi musulmani? Cum se va apăra rasa albă de ei, dacă se va mai putea apăra? Rasa albă a fost învinsă psihic de propaganda adversă. Nu din secolul XX... din anul 313 e. n. Cu durere trebuie să o spun. Religiile naţionale a popoarelor albe au fost învinse de religia lui Israel... De aici a început dezastrul.

---

* „Europa are nevoie de linişte!"

„VALORI" EUROPENE ale secolului XXI...

Ziarul „Evenimentul zilei" de duminică 2/11. 2003 are o pagină întreagă dedicată „valorilor" europene ale secolului XXI la care românii sunt intoleranți. Și care sunt după articleră (Bianca Evantia Barca) aceste „valori ale secolului XXI" la care românii sunt atât de refractari (sunt și poze pe pagină; români protestând contra Guvernului de fapt; dar, sub una din poze, se dă o cu totul altă „explicație": „... românii sunt printre cei mai intoleranți europeni", adică sunt „intoleranți" la valorile enumerate de Barca; o fi urmașa lui Hamilcar Barca, individa?)? *Românii e „refractari"* la adulter, la homosexualitate, avort, lesbianism, divorț. De celelalte „valori ale secolului XXI" precum: drogurile, violul, vagabondajul, prostituția, pedofilia, raporturi sexuale cu minore, articlera, a uitat să ne pomenească. Sau poate nu intrau în atenția ei în respectivul articol. Se pare că ziariști de genul dnei (dșoarei) Barca sunt chiar bolnavi mintal. Propun dnei (dșoarei) să i se aplice aceste „valori". Adică, să fie posedată în stilul homosexualilor, să fie silită să facă avorturi, bărbatul să o înșele, când îi este lumea mai dragă, să divorțeze de ea, să locuiască lângă propriu-i apartament trei familii de țigani șetrari (că românii sunt „intoleranți" și la cei de altă rasă), care, în mod sigur, au pe puțin 45 de puradei, puradei având vârste între 3 și 25 de ani și care au următoarele ocupații „ale mileniului XXI": spargeri de apartamente, furturi de și din autoturisme, bătăi, beții, proxenetism, jaf din poșetele doamnelor și dșoarelor, violuri în lift, perversiuni sexuale, răpiri de fete minore (sau adulte) pentru a fi puse „la produs", răpiri de copii, luare de „taxe de protecție", vânzare și consum de droguri etc. Ba pot locui pe lângă dumneaei turci și negri, chinezi și alt soi de rase și religii și aceștia să-i și impună să nu se ducă la sinagogă pentru că le lezează intimitatea. Sigur, că, până aceștia nu se ating de sinagogă și iudaism, nu sunt „teroriști" și nici „intoleranți" ca românii. Pot ataca toate valorile tradiționale ale altor popoare (ortodoxia, catolicismul, românismul, dacismul etc.) dar când atacă iudaismul și holocaustul automat devin „teroriști" și „extremiști". Dar, ia să-l atace pe un rabin, dar chiar să îndrăznească să spună că Rusia era condusă de un alde Troțki (Bronștain), Kaganovici, că în România anilor 1944 – 1961 organele de represiune erau pline de „alte rase" etc. și să vezi cum

nu se mai pune problema „valorilor secolului XXI". Cum automat intri la „antisemitism", „fascism", „nazism", „terorism", „fundamentalism ortodox". Scârboase ființe gazetarii și gazetărițele secolului XXI.

Că scrie în VT: cel ce se culcă cu un bărbat ca și cu o femeie, cu un dobitoc ca și cu femeie, să fie stârpit din popor (din poporul lui Israel). De ce nu protestezi, dnă (dșoară) Barca, împotriva acestor „valori" ale secolului II î. d. Hr.? Ele sunt în vigoare și astăzi. Doar românii te deranjează, cucoană? Noi chiar te rugăm să ne părăsești și să locuiești într-un cartier unde majoritari sunt LGBT. Hai, fă-ne hatârul și mută-te într-o țară și cartier al unui oraș cu astfel de locuitori. Dar poți să cauți un cartier majoritar țigănesc și acolo să-ți duci viața. Și să te pui să faci statistici. Câți practică amorul anal, bucal, în alte orificii, câte femei se ling în organul reproductiv etc. Că, de, trebuie să vezi cum devine cu „valorile secolului XXI". Nu v-ar fi rușine, dezaxaților? Dar, tăticul și mămica dumitale te-a adus pe lume practicând homosexualismul, inversiunile sexuale, avortul, divorțul, adulterul, sexul oral? Dacă da, te rugăm să ne anunți. Asemenea, te-am ruga să ne spui ce religie practici? Sau, poate, ești ateistă? Că mozaică nu cred că ești. Ori ești în intimitate și doar pentru alți (românii, adică) propui „valorile" amintite anterior (homosexualismul și celelalte). Stimată cucoană, lasă-ne, lasă-ne și du-te pe alte coclauri. Chiar că n-ai ce locui într-o țară cu frica lui Dumnezeu.

Fă-mă, Doamne, țigan și ungur în România

Dacă sunt țigan și ungur în România mi-a pus Domnul mâna în cap. În cazul că sunt țigan (rrom, adică) am dreptul să mă însor la 14 ani, să mă mărit la 12, să umblu cu căruța prin Municipiul București, pot fura de pe câmp recolta românilor, pot viola românce, le pot pune „la produs", pot merge la cerșit în spațiul Schengen, pot cerși prin tramvai în România, pot vorbi deșucheat, înjura, mânca semințe în mijloacele de transport, lua taxă de protecție, pot plodi de la 10 copii în sus, pot să n-am serviciu și să trăiesc precum regii de altădată, fără ca să mă întrebe fiscul nimic, pot jefui țăranii veniți la piață cu produse agro-alimentare, pot bate

şi jefui femeile oraşelor, pot vinde droguri, pot denatura folclorul românesc şi să mi-l atribui mie, ca etnie, pot organiza petreceri sardnapalice şi acestea să fie filmate şi date pe posturile tv; „să moară românii de necaz", pot lălăi la nunţi melodii care poluează auzul ascultătorilor, fără să mă întrebe cineva de dreptul de autor, pot să mă încoronez „rege" într-o ţară, care, prin Constituţie, este republică, mă pot încorona împărat în aceeaşi ţară, preoţii acelei ţări (România se numeşte ea) să mă ungă în astfel de funcţii, îmi pot zornăi kg. de aur şi să mă înfiinţez la Primărie pentru „ajutor social", pot să nu învăţ carte şi să cer să fiu băgat la facultate dacă am cel puţin 5, pot cere derogare de la normele de admitere în liceu şi-n orice formă de învăţământ din România, inclusiv în cele de artă, pot să fiu ciubotă la desen şi sunt admis la „Arte Plastice", pot să nu cunosc limba ţării al cărui locuitor sunt, pot ucide şi, când să fiu pedepsit, să cer clemenţă pentru că sunt minoritar, pot negocia cu Poliţia clemenţă pentru ţiganii mei care încalcă legea, pot să mă înarmez cu arme albe şi să atac sediile autorităţilor de stat şi să ameninţ funcţionarii cu moartea dacă nu derogheează de la lege în favoarea mea, pot vinde produse agricole fără a le cultiva, pot face tot ce doresc în această ţară şi să n-am nici o obligaţie faţă de ea, decât aceea de a o jefui, de-a-mi bate joc de fiicele majorităţii, de-a mă îmbogăţi prin furt şi jaf direct sau mascat, orice pot face şi, pentru a nu păţi nimic, să declar că sunt persecutat de majoritarii acestei ţări pe motiv că sunt „rrom". Nu ţigan. „Rrom", adică român ar înţelege un ne-român. Dar, crape această ţară, cu românii ei cu tot, şi să-i devin eu proprietar.

Condiţia de ungur nu este mai puţin avantajoasă. Ca şi ţiganul şi el vine din Asia. Nu era nimeni pe aici când a venit el, la ucis pe aici. S-a luptat cu „draculy" şi l-a biruit şi, gata, Transilvania a şi luat-o. Că Europa era pustie, noroc cu el care a venit aici la anul 896 d. Hr. *„Rumun". venit aici din sudul Dunau* (Ei, şi? Tot n-a venit din Asia ca voi!). „Napoiat el!" „Eu, cultură superior!" „Eu ucis la el când putut pentru că înapoiat. ţigan!" „Olah puturos!" „El, umblă la opincă!" „Nu cunoaştem cizma!" „Popa la el zice „Papp", estem barbos!" Noi, nem cunoaştem rumun pe aste locuri. Luat, noi, tot pamintul, facut pactum „trio nationes", adiche: ungur, seculi, sas. „Rumun", tolerat!

Noi facut statui aici. Aste statui arate cum luptat noi pentru „libertate". Noi avem dreptul de-a nu vorbi romoneştem pentru ca

aste limbam inferior, la el. Rumun, hoţ la el! Vrut sa-nveţem cu noi in acelaşi cladire. Lucru, nem permis la el. Rumun, putem la noi la nas. Nem putem! El nu vrem să intrem in Europa. Aste ţara nici nu estem a lui. Estem a celor ce-o locuiesc. Limba lui agresează psihic la noi! Rumun fost sluga! Nem cultura la el. Statul la el este stat hoţ! Rumunul este hoţ, rumunul nu există, balcanic la el. Ighen, la el!

Da, nu mai existăm ca naţiune! Suntem conduşi în numele nostru, împotriva noastră, de ţigani care se dau drept români, de unguri care se declară, pe faţă, că sunt împotriva noastră şi luptă pentru distrugerea noastră şi noi îi plătim pentru a-şi duce la bun sfârşit opera.

Binefacerile UE

Intrarea în UE ne va lipsi de una din tradiţiile noastre ancestrale, o moştenire ariană, şi anume tăierea porcului de Crăciun. Delegatul (mai bine zis „comisarul") UE Frits van Vugt a avut obrăznicia să ne atenţioneze „că acest obicei nu există în ţările UE" şi românii mai au 3 ani pentru a-şi mai păstra această tradiţie. Apoi, ca să-ţi poţi şi tu, sărăntoc de român, tăia un porc trebuie să chemi un inspector guvernamental. Acesta verifică starea porcului înainte de sacrificare şi carnea după sacrificare şi-ţi pune în vedere că n-ai voie s-o vinzi. Auzi, nemernicii. Să îndrăznească să ne lipsească de această mică bucurie de sărbători. Bine, ăştia vor să ne ia şi mielul de sf. Paşti, şi „racia întoarsă" (adică încetăţenitul cuvânt „palincă"). Aceasta era sintagma folosită de români. Adică, românul nu mai are voie să-şi taie un amărât de porc de Crăciun, să guste un pahar de „racie întoarsă" şi să-şi prăjească în ceaun miel cu usturoi, împănat cu slăninuţă afumată, şi să bea un pahar de vin de Paşti, că nu vrea tanti UE. Hai, că-i bună...

Poezia, politica şi sărăcia

Pe vremea lui Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu ambiţia unui tânăr studios era să ajungă literat. Generaţiile anilor '44-60' vedeau cum paginile ziarelor patronate de PC(din)R, PMR, PCR erau pline de

puiezelele unor Banuş, Cassian, Porumbacu. Zeci de volume au puiit astea. Aveau glorie, recenzii, banii, privilegii, călătoreau, erau membre în uniuni de creaţie, primeau premii, conduceau reviste, erau decorate, primite la conducătorii partidului, vorbeau la radio şi rânjeau în poze pe paginile revistelor şi ziarelor. Acestea erau numai vârful unui aisberg. Aisbergul care înlocuise vechea elită culturală de sorginte românească, elită calificată de reacţionară şi băgată la închisoare sau marginalizată. 1944 n-a reprezentat numai ocuparea României de Armata Roşie (Atenţie, mulţi zic acestei armate „armata rusă", „armata sovietică". Ea nu era „rusă". Ea era întâi de toate „roşie" şi apoi „a sovietelor de muncitori şi ţărani". Că erau în ea şi ruşi asta este de la sine înţeles, dar ea nu era „rusă", adică nu venea cu crucea în frunte, venea să dărâme în primul rând crucea şi biserica), 1944(1945) a însemnat victoria internaţionalismului anticreştin şi anti-naţiuni contra creştinismului şi naţiunilor. De aceea toţi scriitorii, filosofii, istoricii iubitori ai naţiunii române au fost trecuţi în anonimat şi băgaţi la închisoare. Literatura a devenit „populară", „partinică", proslăvitoare a „frăţiei de nezdruncinat dintre poporul român şi minorităţile conlocuitoare". Odată cu marginalizarea şi închiderea scriitorilor iubitori de naţiune s-a trecut şi la lichidarea ţărănimii române ca entitate conservatoare de tradiţii creştine şi protocreştine. Poeţii care nu s-au aliniat în comiterea acestui genocid au devenit muritori de foame. Aceştia erau români. Locul lor a fost ocupat de „scriitori" alogeni. Exploatatorul în operele acestora era întotdeauna un ins al cărui nume se termina în „escu". Acest „escu" era reprezentant al „burghezo-moşierilor români". Interesant, că de veţi studia economia şi istoria economică anterioară anilor 1944 veţi constata că acei „burghezi români" erau minoritari în comparaţie cu alogenii şi investitorii străini. Iar dacă veţi studia ziarele şi revistele epocii de după 1944 veţi întâlni zeci de medalioane dedicate unor „eroi ai poporului". Parcurgându-le numele veţi constata ciudăţenia numelor, a idealului pentru care militau. În proporţie de 90% terminaţia numelor lor nu era „escu". Ca şi a „burghezo moşierilor românii" de dinainte de 1944. Aceştia, „eroii poporului", erau noii eroi ai noilor poeţi; ei se încadrau perfect în versificaţia *banuşilor, cassienilor, porumbacilor* pe care o învăţam noi în şcoală. „Eroi" ai românilor erau acum Fonaghi, Brainer, Herbak Janoş, Tcacenco, Lifşiţ, Simo, Ockiska Tereza, C-tin David, pantheonul românului era

Doftana, tot ceea ce era înainte de '44 era format din „fascişti", „bestii legionare", „reacţionari", „exploatatori", „chiaburi". Mai puteau fi blamaţi boerii (totdeauna prezentaţi ca trădători de ţară), fanarioţii, nu era permis să fie blamaţi asasinii unguri ai anilor 1848-1849, nici cei ai anilor 1918 -1919 şi nici cei ai anilor 1940 - 1944. Numai hitleriştii puteau fi prezentaţii ca nişte monştrii universali. Şi poetesele amintite mai la început şi toţi cei şi cele care li se asemănau biologic şi ideologic se întreceau în a produce poezii, povestiri, schiţe, romane, piese de teatru în care era condamnat artistic sau mai puţin artistic: chiaburul român, burghezul român, poliţistul român, armata română, Biserica Ortodoxă Română (prin preoţii ei), naţionalistul român, fostul burghez şi boier român, scriitorul promotor al valorilor româneşti, ţăranul mijlocaş român, „fasciştii", „bestiile legionare", regalitatea, „odiosul regim legionaro-antonescian", „criminalul război contra US", „ocuparea de teritorii străine" de către „România imperialistă", „antisemitismul", „exploatarea deopotrivă a românilor şi minorităţilor naţionale de către burghezo-moşierimea românească". Cei care s-au orientat spre aceste teme poetice au trăit bine, cum aminteam la început. Cei care n-au priceput grebla au trăit în sărăcie. După 1989 s-a produs o mică-aceeaşi răsturnare de situaţie. Acum au fost, din nou, condamnaţi în versuri şi proză: naţiunea şi naţionaliştii, „fasciştii", „bestiile legionare", preoţii ortodocşi, Biserica Ortodoxă Română, românii sărăntoci, „antisemitismul" (adică arabii şi evreii, atâta combat româncele la semiţi că-i plină România de corcituri semite. Asta ca o dovadă de antisemitism) şi s-au adăugat noi „valori" de tratat. Nu marxismul, nici leninism-stalinismul lui Deşliu, ci: homosexualismul, lesbianismul, drogurile, sexul oral, transexualismul, bisexualismul, căsătoriile albelor cu negri, şomajul, emigraţia românilor la munci necalificate în ţările occidentale, prostituţia, disponibilizarea. Toate acestea trebuie prezentate pozitiv în versuri şi reportaje atrăgătoare, la fel, nomadismul ţiganilor, trebuie arătat în culori atrăgătoare, şi drept o „cultură". Cultura jegului, a furtului din buzunare, a traficului de carne vie etc. Nici o problemă! Cântăreţi se găsesc din belşug. Lor li s-a adăugat **televizia** (vorba unei tipese cu numele Benedeck Şi ea se pricepe la „cântat".). Cine au rămas marginalizaţi? Păi tot poeţii şi ziariştii filoromâni. Ei sunt sărăntocii epocii postdecembriste. Mereu aceeaşi. Noi am priceput târziu cine a

câştigat războiul în 1945. Abia după 1989. Drumul parcurs de noi este acela de la marxismul atoate-biruitor, la homosexualismul binecuvântat deocamdată chiar de unele biserici protestante şi neoprotestante. Ce poate fi mai ruşinos pentru urmaşii spirituali ai lui Hristos? Curentele „spirituale" ale epocii româneşti postdecembriste: homosexualismul, transexualismul, propaganda pentru droguri, lesbianismul, sexul oral, prostituţia, concubinajul, vrăjitoria, satanismul, ateismul, abandonul copiilor, alcoolismul, pornografia, avortul, renunţarea la naşterea de prunci. Toate aceste „valori" au devenit teme ale „scriitorilor" albi sau ale acelora care se dau drept aparţinând acestei rase excepţionale. Revistele deocheate sunt pline de reprezentante superbe ale acestei rase convinse de mass-media să se dedea perversiunilor şi să fie pozate şi prezentate publicului. Incredibil, dar faptele astea sunt... De-acum, Dumnezeu cu mila.

85 de ani

Mi-am lăsat acest mic spaţiu pentru a evoca o amintire dătătoare de mari speranţe – România Mare. Pentru mine Unirea de la 1 Decembrie 1918, sfârşitul anului, este un an dureros. Este anul în care o bandă de unguri, „cu cocardă roşie" spunea bunica, dirijată de arendaşul Koreck Kolomann, l-au asasinat pe bunicul. Mari speranţe-şi pusese el în „venirea României". Pentru majoritatea românilor din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş „venirea României" însemna eliberarea de umilinţele îndurate, de exploatarea alogenilor şi restituirea proprietăţilor jefuite de aceştia odată cu retragerea turcilor. Da, ungurii, nemţii şi evreii au fost domni în Crişana, de pildă. Românii erau cel mult argaţi. „România Mare" nu i-a pus în drepturile istorice la care ei sperau. Dar nici Românie Mare nu mai există decât ca simbol şi România oficială de după 1944 este tot atât de ostilă elementului românesc din Transilvania ca şi fosta oficialitate austriacă, apoi austro-ungară.

Promotorii conştienţii ai minciuni

Cine n-a văzut filme precum „Actorul şi sălbatecii", „Duminică la ora 6^{00}" şi altele de acelaşi gen? Cine n-a frunzărit, fie şi numai din întâmplare, „Lupta de clasă", „Tânărul leninist", „Analele de istorie", „Era socialistă", alte publicaţii de factură similară, colecţiile ziarelor şi revistelor naţionale şi provinciale din perioada 1944-1989? Cred că foarte mulţi dintre noi. Aici se află una din tragediile neamului românesc. În anii imediat următori lui 1944 o serie de ziarişti şi oameni de cultură români, luptători pentru ideea naţională, au fost condamnaţi la moarte sau la temniţă grea pe viaţă, la marginalizare completă pentru că au scris contra duşmanilor seculari sau milenari ai neamului românesc. Cine măcar le-a clintit un fir de păr nemernicilor de teapa lui Brucan, Manole Marcus şi altora ca ei, poeţi, critici, regizori, autori de articole mincinoase, îndemnătoare la crimă contra românilor? Cum îşi permitea un Marcus să producă pe banii românilor un film mincinos d. p. d. v. istoric? Când a avut conflict Constantin Tănase cu legionarii, când a fost desemnat pe lângă el un om al Siguranţei interbelice să-l apere de aceştia în stilul pistolarilor gen Kirk Douglas (adică Izzy Demsky!)? Pe bună dreptate scria într-o anume revistă un vajnic din acesta că: „Totalitarismelor le-a fost totdeauna frică de forţa critică a râsului. Animalele atacă, nu râd"... Adevărat grăieşte, stimabilul. Exact indivizi de acest gen erau unii din reprezentanţii unui astfel de totalitarism, adică un Nikolschi, un Răutu, un Gaston Marin, un Kaganovici, Dulbergher, Troţki, Gheorghe Stoica, Moise Pijade etc. Sau regizori de film precum Marcus. Denaturau adevărul, nu râdeau ci ucideau, atacau. Ca animalele. Ba cea care-njura America în anii 1950 se întreabă astăzi dacă „nu cumva vocaţia etică" a ei „nu-şi are rădăcinile în iudaismul" dumneaei. Interesant de-a binelea. Probabil se gândea la declaraţiile făcute nu demult de un alt *revenit* – Kirk Douglas (Izzy Demsky) – „Tora este cel mai grandios scenariu scris vreodată. El conţine pasiune, incest, crimă, adulter"... Există oameni de aceştia. Geme Europa Centrală şi de Est ai anilor 1917-1989. Ar fi interesant să se facă o analiză a compoziţiei etnice a conducătorilor stângii aflate la Putere în aceste ţări. Şi când spun stânga nu mă gândesc doar la compoziţia etnică a organelor de decizie politică şi de represiune din partidelor comuniste ci mai cu seamă a compoziţiei etnice a celor care au

alcătuit armata ideologico-culturală a acestor regimuri de stânga. Cei care au reprezentat aşa numiţii criminali ideologici, magistraţii care au alcătuit legi ce interziceau să ai alte puncte de vedere decât ale lor. Având aceeaşi mentalitate - dar purtând alte nume, dar nu numai – acţionează astăzi tot împotriva noastră a românilor şi ne siluiesc conştiinţele şi dau ordonanţe interzicându-ne să analizăm şi să răspundem celor ce ne fac „animale", „criminali", „autori de holocausturi". Cine spun acestea? Cei ce înjurau America lui Morghentau şi adorau ţara lui Kaganovici. În fond, numai numele diferă şi erau diferite. Că neamul era acelaşi. Ne-am lămurit, de fapt. A fost bun la ceva şi anul 1989. Ne-am dat seama cine ne sunt stăpânii, cine s-a urcat în spinarea albilor. Greu a fost până a priceput şi ţăranul de la Dunăre. De la turci, la independenţa controlată de articolul 7, apoi la supunerea din 1944, sub knutul *kaganovicilor*, apoi la supunerea, pe faţă, *albraitilor*. Care-i diferenţa? Nici una! Aşa că de ce să ne mirăm de măgăriile *marcus*-ilor, de cugetările *răuţilor*. Din păcate vorbim în pustiu, în fântână. Dar, să nu disperăm! Nu ne vine să credem că Diavolul va avea ultimul cuvânt pe Pământ. Summer, Egipt, Asiria, Babilonia, Alexandria, Antiochia, Roma, Medina, Cordova, Londra, Viena, Berlin, Moscova, Wasinghton: Este cam prea mult.

Pofta gazetarului din România de a-l ponegri pe locuitorul autohton

Da, aţi citit bine titlul. Gazetarul din România (nu spun român) simte o poftă nebună să-şi râdă şi să-şi bată joc de român. Nu există păcat, nu există viciu, nu există postură umilă în care să nu-l implice pe amărâtul de român. Românul e hoţ, şperţar, murdar, necultivat, troglodit, nu pricepe democraţia, este rrromân, vorbeşte îngălat, este inapt pentru aşa numita *hoţie de piaţă* (pardon, „economie de piaţă"), nu-şi curăţă oraşele în care-şi duce viaţa, este sărăntoc şi lipsit de stil, este refractar la viciile lumii occidentale (adică homosexualismul, lesbianismul, exchibiţionismul, consumul de droguri, alte vicii de acest gen), nu se aliniază la indicaţiile „comisarilor" iudei, este antisemit, adică nu-i iubeşte pe arabii (vorba vine) care i-au umplut ţara şi-i răpesc femelele, este anti-iudeu. Dar nu aşa în dorul lelii. Nu! Este feroce.

În fiecare dimineaţă mănâncă iudei pe pâine, în fiecare seară comite un mic holocaust, răpeşte averile şi sparge magazinele iudeilor, rrromânul este contra ţiganilor. Tot aşa, feroce! Nu-i lasă să fure, să bată la români, să le ia fetele la „produs", este cea mai ticăloasă fiinţă de pe pământ. Şi atunci gazetarul din România simte nevoia să fie la înălţime, adică să fie occidental. El va umple gazeta la care lucrează cu balele nemulţumirilor sale faţă de românul care-l ţine-n spinare, îi cumpără ziarul jegos pentru a citi în el ce fiinţă decăzută este tocmai el – românul – care-i citeşte gazetarului din România producţia gazetărească. Va afla că iadul pe pământ este pe aceste meleaguri şi „draculy", adică noi, zburdă în voie prin acest iad şi bietul gazetar – floarea cea mai de preţ a locului – crapă de ruşine că este nevoit să spună de unde este, că gazetarul iudeu din Occident nu-l bagă-n seamă tocmai din cauza poporului „antisemit" de la Dunăre şi Carpaţi, că numai noi, românii, nu suntem în stare să fim cosmopoliţi şi iubitori de „civilizaţie" americano-iudaică. Şi el se simte izolat nu din cauza propriei nimicnicii ci din cauza mea, a românului refractar la „valorile iudaice" şi la „cultura" ţiganului. Că eu nu pricep că trebuie să-i ofer iudeului fabrica mea, casa mea, subsolul meu, banca mea, presa mea, televiziunea mea, editurile mele, sufletul şi mintea şi să ling ţărâna pe unde trece el pentru că eu am făcut „holocaust" în Transnistria. Dar nu aşa, de ici colo, nu, eu, rrromânul, am început „holocaustul" pe planetă. Adică, rrromânul (neapărat cu câţiva r) este aşa un om de-o ferocitate cumplită, atât este de feroce că o grămadă de reviste, ziare, posturi de TV, fabrici, bănci, locuri în Parlament, posturi prin ministere etc. le-a oferit iudeilor. Din „antisemitism" a făcut-o, din ură neîmpăcată, din dorinţa de a ucide am făcut acestea. Tot din „antisemitism", statul român sprijină prin banii rrromânului urangutan editură şi revistă pentru iudei, oferă medalii, decoraţii, titluri de dr. honoris cauza unei întregi cohorte de iudei din ţară sau veniţi din cele 4 vânturi. Ţărănoiul – adică rrromânul – vorba numitului Cornea (vezi vol. „Cartea Albă a Securităţii") îşi oferă fetele spre a se împerechea cu iudeul venit din Israel sau de aiurea (vezi cazul Mihaelei Ţiganu). Nu există un ceva mai dezgustător ca acest rrromân. Aşa rezultă din ceea ce debitează reprezentanţii mass-mediei scrise şi audio-vizuale. Rrromânul este atât de „antisemit" (este ceva de groază cu sperietoarea aceasta) încât îl tolerează pe evreul iudeul Halpert ca

redactor şef la „Libertatea", pe RF Alexandru în Senat, pe Petre Roman în Senat, pe Dorel Dorian în Cam. Dep. , pe Ştefan Cazimir în Camera Deputaţilor, pe Ekştain Peter în Senat. Este de un masochism de nedescris acest rrromân. Ca să vezi cum se autopedepseşte bietul rrromân. Mai persecută şi pe încă 17 minoritari în Camera Deputaţilor pe lângă „semitul" Dorian. Asemenea, îl persecută pe Mădălin Voicu şi pe alţi nedeclaraţi de-ai lui. Este în firea lui – a „ţărănoiului" – masochismul. Şi la venirea ungurilor din Etelkotz era tot masochist, valahul. În loc să stea el în Balcani unde era cald şi bine s-a apucat să alerge tocmai prin munţii Transilvaniei şi să tăbare pe pământurile civilizatului neam al celor „şapte triburi". Dar nu aşa? Cu sila s-a oferit să devină iobag la mogher! Mai ceva decât salahorii români ai secolului XXI, ca noii mexicani care se calcă-n picioare de disperare pentru a merge la cules căpşuni în Spania. Traian cu gaşca goneau prin anii 101-106 spre Dacia Felix să-i ia aurul iar amărâţi daci ai secolului XXI aleargă – plângând – spre aridele câmpii ale urmaşilor lui Traian pentru a câştiga de la aceştia 2000-3000 de euro. Îi goneşte de la spate spectrul foamei, banditismul conducătorilor. 45 de ani s-au străduit comuniştii „tovarăşei Ana" să ne dezbare de ţărănism şi ciobănism şi-au reuşit. Că ei cutreierau Europa de la Vladivostok, la Madrid, la împuşcat preoţi creştini şi „reacţionari". Preotul şi nobilul alb le stăteau în cale, regii şi ţăranii. Praf i-au făcut pe toţi. În Rusia pe preoţi şi pe nobili i-au asasinat, pe ţărani i-au colectivizat şi i-au tocat în două războaie mondiale, aşa s-a procedat de lungul şi de-a latul Europei. Marii măcelăriţi ai secolul XX au fost cei trei stâlpi ai Europei creştine: clerul, nobili mici, mijlocii şi mari şi ţăranii liberi. Oasele lor au împânzit câmpiile, dealurile şi munţii Europei. 90 de milioane de tineri bărbaţi albi au căzut victime utopiilor clocite de minţile bancherilor „chinezi" şi de cele ale adepţilor nepotului de rabin Kărluţă Marx din Trier. Fără Kărluţă nu era nici Troţki, nici călăul Kaganovici, nici Sverdlov, nici Lenin şi nici „gruzinul" seminarist. Kărluţă Marx, Lassalle, Troţky, Ulianov-Blank-Lenin, Liebnicht, Luxemburg, Khun, Pauker pe de o parte şi Bleichroder, Rotschild, Harriman, Schift etc. pe de cealaltă parte. La mijloc ţăranii Europei, clerul ortodox, catolic, nobilii şi regii Europei albe. Rezultatul? Dispariţia ultimilor în favoarea colegilor de neam a lui Kărluţă. Dar cu ce preţ pentru bieţii albi? Cu acela pomenit mai sus. Europa încă mai are regi de paie. Nobilii au fost

marginalizaţi, iar ţăranii liberi au ajuns „căpşunarii" continentului. Locul lor va fi luat de arabi... Vede toate acestea gazetarul dâmboviţean? Ce-i prost?

„MEXICANII" EUROPEI şi ai ISRAELULUI

Pe 22 Decembrie 1989 rrromânul se revoltă „spontan". Sătul să mai fie sluga ideologiei marxist-leniniste, promovate de un alde Leiba Ogenştein(zis Leonte Răutu), Ghizella Vass, Leon Tizmeniţky (zis Tismăneanu) etc. , ce se gândi el? la să-l dăm jos pe „nea Nicu", „cizmarul", oltean de-al nostru, din Scorniceşti şi să-i aducem în loc pe „americani". Dorinţa rrromânului era aceea de a veni „americanii". De unde începând cu anul 101 d. Hr. , dacii deveniţi „rromâni", strigau disperaţi: „vin romanii", „vin hunii", „vin hungurii", „vin bulgarii", „vin tătarii", „vin turcii", „vin austriecii", „vin galiţienii", „vin ruşii" şi se refugiau în munţi de groază, acum holbau ochii pe cer să vadă dacă nu „vin americanii" să-i scape de comuniştii lui Leiba Troţky şi apoi a lui Stalin şi Kaganovici. Rromânii îi doreau să le vină de stăpâni bancherii Rotschild, Warburg et co. Bine, ei, bieţii, habar n-aveau cum devine chestia. Ştiau că taţii lor, la început de secol îşi îndesau pălăria pe cap şi mergeau la crâşma din centrul satului, „la jupânu' ", de unde luau pe datorie duhan şi băutură. Aici auzeau că X a emigrat în „America" la muncă necalificată, la terasamente şi s-a întors de curând „cu dulari" şi şi-a cumpărat pământ, vite şi unelte agricole, batoză şi acum este „chiabur". Asta era „America" pentru el. Ţara de unde te puteai întoarce cu „dulari" şi-ţi puteai cumpăra batoză. Mexicul şi restul ţărilor nu făceau partea din „America". „Hoank!" ziceau că strigau „americanii" când îi vedeau. Românii se îmbarcau „la Trieste!" pe vapor şi acostau la New-York. Erau luaţi în primire de „jupân" şi la târnăcop şi la lopată, la construcţia de căi ferate. Către Vest! Unii mai norocoşi ajungeau la oţelăriile din Pitsburg sau „la Ford". Grija era să adune „dulari" şi să se întoarcă să cumpere pământ, vite, batoză şi eventual cazan de ţuică. Să poată să-şi adune – astfel – grâu, carne, lactate şi băutură pe săturate. Să nu mai fie nevoit să ia pe datorie duhan şi rachiu de la „jupân". Ei, pentru că „americanii" le oferiseră această posibilitate, ajunseseră să creadă că de vor „veni" aceia se va instaura raiul pe locurile acestea. Nu vor mai „da turcii", nici „ungurii", nici „galiţienii",

nici „ruşii", nici „tătarii" etc. şi ei – rromânii – vor câştiga uşor „dulari" şi-şi vor cumpăra pământ, vite, unelte agricole de calitate, batoze, cazane de fiert borhot şi vor fi fericiţi. În fine, după 1989, au „venit americanii". Iar rromânii a căpătat posibilitatea de-a emigra „la muncă" în „străinătate". Nici nu mai aveau altă şansă! Pământul nu mai prezenta interes, vite nu mai aveau de la cine cumpăra, căci nimeni nu mai avea vite, batoze nu se mai fabricau, „wisiky" luase, de mult, în inima plebei, locul ţuicii de prune. Fabricile construite sub biciul ideologiei lui Marx-Lenin, şi cu ajutorul propagandiştilor de aceeaşi extracţie biologică, de cum veniră „americanii", pe rând. Guvernele postdecembriste le închiseră sau le vândură, le „restituiră", iar rromânii luară calea şomajului, mai întâi, adică, deveniră muritori de foame. Aflaţi în această situaţie, şi nemaivăzând nici o cale de ieşire, luară calea „Americii", adică deveniră proletari agricoli mai întâi în fosta Yugoslavie şi Ungaria. Profesori, funcţionari, muncitori calificaţi, rămaşi fără mijloace de existenţă, fără „dulari", şi, evident fără posibilitatea de-a îşi cumpăra vite, tractoare, unelte agricole etc., plecară „la muncă". Sclavi în barăcile celor două ţări mai sus pomenite. La săpat şi cules porumb, cartofi, în Yugoslavia, îngrijitori la porci şi păşunat vite în Ungaria. Apoi, cum guvernaţii continuau cu furie, să distrugă fabrici şi uzine, să închidă mine, rromânii „descoperiră" Israelul şi le luară locul palestinienilor la muncă brută. Cu zecile de mii, moldovenii, luară calea noii „Americi". La construcţii! Nevestele în ţară, mai întâi, apoi le luară şi pe ele. Rromânii la muncă în Israel şi israeliţii la primit „proprietăţii" în România. Sărăcia instaurându-se cu seriozitate în amărâta Românie, după 1996, rromânii îşi extinseră deplasările spre orizonturi cât mai îndepărtate: Italia (la „îngrijit bătrâni", „dădace", ţiitoare etc.), Spania („căpşunari", „ciupercari"), Canada etc. Locul celor plecaţi îl luară şi-l iau musulmanii, negri, indienii şi chinezii. Aceştia cumpără acum pământ în România, cumpără fabrici, păduri, porturi, iar iudeii primesc „fostele proprietăţi". Ura, au venit, în sfârşit, „americanii". Prin anii 1991 am stat de vorbă cu un rus [era ziarist]. „O să plângeţi după noi!" a zis el. L-am asigurat că nu! Evident, omul era informat. Ştia cine le va lua locul. Acum, ce mi-este a fi slugă la ruşi ce mi-este a fi slugă la iudei? Acum, ce ne este a ne beşteli un „comisar" din Rusia sau unul din vreo capitală din Europa occidentală? Nici una! Obligativitatea limbii ruse a fost înlocuită cu

obligativitatea mascată a limbii engleze, ameninţarea cu Siberia cu „neadmiterea intrării în Europa". „Intrarea în colectiv" cu tăierea „dreptului" pentru salahorii rromâni de a munci în „spaţiul Schengen". Sluga! Vita de povară! „Vaca de muls!" Asta ne-a oferit venirea „americanilor". Posibilitatea de a deveni „mexicanii" Europei. Amintiţi-vă de unele filme ale anilor 1965! Acestea prezentau cohorte întregi de ţărani mexicani asaltând graniţa SUA pentru a fi lăsaţi să meargă la muncă pe plantaţiile agricole din această ţară. Proletari agricoli! Poliţia SUA, înarmată până-n dinţii, le aţinea calea amărâţilor pentru a-i opri să intre pe teritoriul acestui stat. Cei care, totuşi, intrau erau luaţi în primire de plasatorii de forţă de muncă ieftină şi pur şi simplu vânduţi proprietarilor de culturi agricole: căpşuni, ardei, varză, lubeniţe. Dormeau pe câmp sau în barăci, noaptea, iar ziua „supraveghetorii" îi zoreau ca să termine cât mai repede culesul legumelor şi fructelor de sezon. Evident, pentru a nu se deteriora. Munceau non-stop şi primeau sume mizerabile. Jumătate din ce câştigau plăteau proprietarului pe alimente de proastă calitate şi pe cazare. Nu înţelegeam în profunzime drama acestor oameni, acum o pricepem pe propria noastră piele. Suntem „mexicanii" Europei occidentale: la cules căpşuni, la ciuperci, la cocinile porcilor din Ungaria etc. Oameni cu studii superioare, muncitori calificaţi, ajunşi proletarii agricoli ai Europei Occidentale.

Prin cine acţionează Satana?

Prin oameni! Cum? Simplu! Vrei să dormi, Satana îl îndeamnă pe vecin să dea o petrecere, să bea până-şi bea minţile, să tropăie, să urle. Vrei să citeşti? Satana-l pune pe bipedul de la ap. de deasupra să răcâie pereţii, să-şi construiască atelier de tâmplărie în apartament, să găurească pereţii, să-şi bată amanta, să tropăie, să zbiere sau să sudeze, să dea la maximum boxele cu muzică negroidă, să-şi adune amicii de concepţii şi să facă scandal, să „discute" cu damele de companie. Vrei să scrii? Satana are grijă imediat ca să fii deturnat de la această amărâtă ocupaţie. Trimite imediat o ceată de lăieţi să-ţi sune la uşă. Să cerşească pentru „ăsta micu'!", ţigănuşul agăţat de fusta-i creaţă (că în braţe mai are unul şi-n burtă altul), să-ţi ghicească. Că dumneaei „ghiceşte" şi pentru Iliescu şi pentru Năstase şi pentru

„liniştea ţării ăştia” ca s-o poată jupui mai uşor, „dă de argint viu – „care este!” -, dă dăochi, mânca-ţi-aş!” Vrei să te rogi Mântuitorului, este cumva ajun de Crăciun? Fii sigur că la televizor se va „da” un film cu din cei ce l-au răstignit. Cu fete despuiate, cu sadisme şi perversiuni sexuale, vrăjitorie. Aici mai ai o şansă. Poţi să nu deschizi instrumentul diavolului. Aceasta dacă te lasă cei din familie. Este anul nou? Diavolul este prezent prin mii de ţigani care te agasează pentru aţi vinde petarde, pocnitori, bombe, sorcove, sclipiciuri. Nu le cumperi, tu? Le cumpără vecinii. Şi să te ţii puşcături şi pocnete şi urlete şi fluierăturii toată noaptea. Ţi-ai cumpărat maşină? Rromu-i colea. Ţi-o zgârâie. Cel puţin atât! Te urci în tramvai? Satana-i prezent prin rromul care-ţi fură portofelul cu actele de identitate. N-ai bani în el, dar vei cheltui să-ţi reprocuri altele. Rromu' n-are aşa ceva şi nici nu-i trebuie şi nici nu i le cere „rromul” din Poliţie. Mergi la piaţă? Aici este cel mai propice câmp de acţiune al lui Satana. Este chiar locul lui preferat... Şi-aicia-i rromul. La furat, la „taxă de protecţie”. Şi putem continua la infinit enumerând prezenţa prin mulţi oameni a lui Satnail în lume...

Din ţara constructorilor capitalismului

Între 1944 şi 1964 exista mai în fiecare ziar din România o pagină intitulată „din ţara constructorilor socialismului” şi era plină cu articole despre ce făceau „oamenii muncii sovietici”, cum se dezvolta „ştiinţa sovietică”. Ce „metode” foloseau lucrătorii pentru mărirea productivităţii munci. În fiecare domeniu de activitate era câte o metodă sovietică: „Metoda Jandarova!” de pildă.

După 1989 lucrurile s-au inversat. Acum ni se prezintă în sute de mii de pagini de ziare cum se construieşte capitalismul, cum dă lovituri financiare evreul Soros, cum devalizează Banca Angliei de 1,5 miliarde dolari şi nu păţeşte nimic, cum cumpără industria de aluminiu a României un magnat evreu din America, cum Yoav Stern – din Israel – dă un tun în România, cum marele magnat Katz, Rotschild pun mâna pe cine ştie ce ramură întreagă a industrie din Rusia şi alte „metode” din acestea. Muncitorii români învăţau „metoda Jandarova”, acum muncitorii români vor trebui să înveţe care sunt „metodele” prin care se îmbogăţeşte, fără un efort deosebit, Soros. Deci, ar trebui să existe o pagină în ziare cu titlul:

„Din lumea constructorilor capitalismului” şi aici să se arate cum să se inspire muncitorii românii din „metoda Soros” de îmbogăţire, din „metoda Rothschild”, „metoda Ştern”, „metoda Morghentau”, „metoda Khun and Loeb” şi... enumeră, d-ta, cititorule, pe alţi „savanţi” de acelaşi calibru. Sau ar putea exista pagina cu acelaşi nume şi să fie ilustrată cu tot soiul de „metode” pe care să le învăţăm de la cei din Israel. „Ţara sfântă!” Orice „metodă” folosit de aceşti oameni ai „poporului ales” este o chintensenţă a „ştiinţei capitalismului”.

Două comemorări.

° Pe 15 iunie 2004 s-au împlinit 115 ani de la trecerea la cele veşnice a lui Mihai Eminescu. Când au trecut oare? Să ne gândim că Mihai Eminescu ar fi putut trăi până prin anul 1934. Atâta-şi şi propusese! Chiar făcuse o socoteală în această direcţie. Ne întrebăm cam la ce dimensiuni ar fi ajuns opera acestui extraordinar gânditor şi poet? Iată, n-a fost să fie! Astăzi, la 115 ani de la plecarea lui dintre noi Dacia pe care o visa el este departe de a exista. Cine ştie de va mai exista vreodată. Asta dacă ne gândim la turnura timpurilor, a vremurilor. Naţiunile europene tind să devină amintire cât de curând şi România nu are nici ea altă ambiţie alta decât aceea de a nu mai fi decât o gubernie la periferia UE. Tinerii acestei ţări nu mai au nici măcar ambiţia de a merge la Paris „să înveţe” „la gât cravatei să îi lege nodul” şi să se întoarcă îndărăt să ne „fericească” „cu chipul lor de oaie creaţă”! Nu! Preferă să rămână pe unde se duc. Mai tragic nici că se poate. „Filfizonii” şi „bonjuriştii” aşa cum erau ei aveau ambiţii pentru românitate. Doreau să „ridice norodul”, să realizeze unitatea românilor, să predea la universităţi româneşti, să fie glorii în România mai cu seamă. Nu este cazul generaţiilor de azi.

Şi, totuşi, încă se mai duc români la locul unde odihneşte Voevodul literelor româneşti, încă se mai învaţă poeziile lui, încă i se citesc operele sociale, încă se recită poeziile lui, încă se mai speră. Doamne, oare ce?

° Pe 2 iulie 2004 se împlinesc 500 de ani de când Ştefan cel Mare nu mai conduce Moldova. Când a adormit în Domnul avea circa 64 de ani. Părăseşte tronul Moldovei în primii ani ai secolului

XVI. Aceiaşi întrebare ne-o punem: de ce n-a mai trăit măcar 20 de ani? Întrebări inutile! Alte vremuri se anunţau la orizont. Un secol plin de instabilitate în Europa Centrală şi de Est. 26 de ani ne mai despart de bătălia de la Mohacsz. Turcul este foarte puternic, se ridică Moscova la orizont, Polonia este încă factor decizional în est, Anglia încă nu înseamnă mare lucru în lume, nici Austria nu contează. Franţa da, Spania se pregătea să cucerească America şi să-i jefuiască aurul, Anglia să i-l fure, turcul goneşte către Viena, Veneţiei i se stinge încet lumina „falnică". Ţările române se scufundă încet, încet în instabilitate. Moldova va avea între 1504-1604 circa 27 de schimbări de domnie. O medie de 3,8 ani de domnie pe cap de Domn. Mai puţin decât un mandat actual de preşedinte. Şi când te gândeşti că în secolul precedent numai Ştefan şi Alexandru cel Bun însumează 79 de ani de domnie. Ce secol glorios acel secol XV al Moldovei. Alexandru cel Bun şi Ştefan cel Mare sunt cei doi domni care ctitoresc Moldova. Cele două domnii lungi şi glorioase plac atât de mult lui Mihai Eminescu. Acela este secolul lui preferat aşa cum secolul lui Basarab I şi Mircea este al Ţării Româneşti. În sec. XIV şi XV se pecetluieşte ceea ce am numi inconfundabila originalitate a românilor. Să fii contemporan cu Mircea, ce onoare? Să construieşti biserici pe vremea lui Ştefan? Să cobori cu barca pe Nistru spre Cetatea Albă pe vremea lui Alexandru cel Bun? Atunci trăia şi eroul lui Mihai Eminescu, călugărul Dan. Mircea şi Alexandru cel Bun sunt 18 ani contemporani. Nu-ţi vine să crezi, iubite cetitor, dar este adevărat.

Şi, iată, azi, noi, nişte bicisnici, „intrăm în Europa".

Deci, Mihai Eminescu, Mircea cel Mare, Ştefan cel Mare, Alexandru cel Bun, Basarabi şi Muşatini unde sunteţi? Ne-aţi lăsat de izbelişte în propria bicisnicie! Moldova lui Alexandru cel Bun şi Ştefan nu mai este. Graniţa de nord a ei este acum la o aruncătură de băţ de Suceava cea glorioasă? Au năpădit-o muscalii, rutenii şi alţi de ăştia.

Ţara Românească a lui Mircea, ca glorie, nu mai este nici ea. Unde-i? Au năpădit-o de tot „indienii".

Să ne întoarcem la cele două comemorări. Prima n-a făcut vâlvă. Cea de a doua da! Merită Ştefan? Merită! Mai cu seamă că-l cinsteşte şi Biserica Ortodoxă Română care-i este atât de îndatorată.

Ştefan cel Mare a fost mare mai cu seamă pentru că urmaşii au fost mici şi au pierdut ceea ce lăsase el moştenire. Moldova a devenit de-a lungul următoarelor secole obiect de dispută între Austria şi Rusia. Aceste puteri „creştine" şi-au însuşit părţi însemnate din ea. Acele părţi n-au mai fost recuperate niciodată. Aparţin Ucrainei şi altă parte s-a constituit în „stat moldav" cu conducere rusească şi regim politic comunist. Dacă Ştefan ar fi viu s-ar simţi ruşinat de contemporanii care suntem şi, poate, pre mulţi „hicleni" dintre noi ne-ar aşeza cu capul pe butuc, sub securea călăului.

Şomajul, sărăcia, jaful şi pomana!

La Sf. Nicolae, la Bobotează, de Paşti primarii şi alţi demnitari ai actualei Puteri oferă pomană la săraci, bătrâni şi locuitori ai azilelor din Capitală şi, probabil, din alte localităţi. De Sf. Nicolae primarii sect. 4, 5 etc. oferă, la biserici, fasole de post şi câte un pacheţel cu doi peşti fripţi, pâine şi alte alea. Bătrânei flămânzi, pensionare amărâte halesc pe lângă pereţii bisericii mâncarea aruncată de respectivii demnitari. Pomană! Amărâtul se simte şi el odată băgat în seamă. Bivolaru, Mischie, Vanghelie etc. plesnesc de bine, au milioane de euro... De unde? Din salariul lor de demnitari pesedişti? Hai, să fim serioşi. Nici de cafea nu le ajunge respectiva retribuţie. În loc să creeze locuri de muncă, în loc să creeze întreprinderi, să construiască şosele, locuinţe şi prin aceasta să absoarbă forţă de muncă, în loc să ofere salarii decente şi nu salarii de nici 50 de euro pe lună, guvernanţii oferă pomană de Sf. Nicolae, Bobotează, Paşti. Oamenii aceştia, acest soi de guvernanţi sunt cel puţin, indirect, ucigaşi de români. Vând întreprinderile la fier vechi, pe amărât îl disponibilizează şi-l îndeamnă să „se privatizeze". Ce-i asta? Gândire dobitocească! De parcă din populaţia activă a unei ţări toţi pot deveni bancheri, proprietari de hoteluri, întreprinzători, vânzători etc. Aberaţii de politicieni, ori de lipsiţi de orizont, ori din cei cu o crasă rea voinţă. Omul de stat trebuie să se îngrijească de fiecare categorie socială a unei naţiuni. Unii sunt ţărani. Atâta pot fi, alţii sunt crescători de animale, atâta îi duce mintea, alţii sunt meseriaşi, constructori, alţii intelectuali, unii, puţini, sunt speculanţi financiari.

constructori de întreprinderi, bancheri etc. De aşa ceva sunt în stare, i-a ajutat Dumnezeu şi s-au ridicat deasupra mediei. Tu, guvernant, de aceea ai fost ales, şi învestit de neam, ca să facilitezi dezvoltarea fiecăreia din aceste categorii şi nu doar să-i laşi fără mijloace de subzistenţă, să-i arunci în şomaj, să-i încarci cu impozite pe care să nu le poată plăti, să le oferi salarii din care să nu-şi poată plăti întreţinerea la bloc, curentul electric, impozitul pe amărâtul de apartament. Cum poate trăi un amărât de salariat cu salariul minim pe economie (să zicem 2.800.000 lei), o întreţinere de 2.900.000 lei pe luna ianuarie, curent 450.000 lei, factură telef. 380.000 lei, cotă parte impozit apartament de 150.000 lei etc. şi să mai şi mănânce? Răspunde, guvernant care preferi să oferi, luând şi televiziunea după tine, un castron de fasole şi un pachețel cu doi peşti de Sf. Nicolae? Aceasta este soluţia după capul tău? Noi te rugăm să trăieşti cu salariul minim pe economie, să plăteşti angaralele de la bloc, să te îmbraci, să-ţi plăteşti medicul, medicamentele, impozitele, curentul electric, abonamentele radio-tv, telefoanele, abonamentele la mijloacele de transport în comun, să-ţi întreţii copii în şcoli, să-ţi cumperi o carte, să mergi la teatru, să-ţi cumperi un tablou, să ai cont în bancă în euroi şi să – ţi petreci concediul – nu în Turcia, Egipt, Grecia, Cipru – fie doar pe litoralul Mării Negre – vara – şi la munte iarna. Ceea ce ne vine pe limbă sunt blestemele la adresa voastră şi a pruncilor voştri. Atâta mai putem face. Să vă blestemăm ori de câte ori ne izbim de greutăţile vieţii, de lipsa perspectivei vieţii. Zilnic vă înjurăm şi vă blestemăm pentru că aţi reuşit să ne încălecaţi şi să trăiţi din impozitele, taxele şi munca noastră de sclavi, să vă urâm pentru că vă vedem mutrele la televizor, prin ziare, să vă urâm pentru că vă vedem zilnic bătându-vă pe burtă cu tot soiul de „comisari", publicişti, bancheri şi „investitori" din Israel, vă vedem dând la premii şi decoraţii şi proprietăţi acestoraşi; de acolo şi de aiurea, şi vă vedem lingând fundul gras al marilor ţepari veniţi din cele patru vânturi. Sunteţi ceea ce sunteţi, nişte gangsteri şi ne-aţi făcut să pricepem, în sfârşit, că lumea oamenilor se împarte în sclavi şi gangsteri care au pus mâna pe putere şi-i mână de la spate pe sclavi. Sclavi şi stăpâni de sclavi. Noi suntem sclavi.

CIUMEȚII

Stânga şi stângismul n-a luat naştere odată cu venirea lui Lenin la conducerea Rusiei. Boala este veche! De câteva milenii, dar ca metodă ideologică de înţelegere a lumii şi de conducere a statelor numai în secolul XX. Această modă a răvăşit conştiinţele lumii albe. În România a prins contur clar în preajma anului 1921 şi şi-a impus dominaţia în 1944. Şi de atunci şi până la 22 Decembrie 1989 a obturat orice altă formă de gândire. A exercitat ceea ce se numeşte o tiranie – asta ca să folosesc un termen des uzitat de o mulţime de nătăfleţi prin te miri ce reviste academice. Cele mai cunoscute asemenea reviste au fost – şi unele mai sunt – „Tânărul leninist", „Lupta de clasă", „Era socialistă", „Munca de partid", „Analele de istorie" ale CC al PCR şi chiar „Revista de filozofie" în mare parte. Aproape toţi scribarii de la aceste publicaţii erau tirani ideologici, siluitori de conştiinţe, securişti ai conştiinţelor tinerilor studenţi cel puţin. Majoritatea dintre ei s-au reciclat imediat după 1989 şi lor li s-au adăugat anonimii ideologi formaţi între 1965-1989: tipi şterşi, cenuşii, semănând mai degrabă a funcţionari ai fostei Securităţi sau ai altor organisme, care se ocupau cu aceleaşi treburi, sau pus pe scris şi făcut politică „democratică". Ca şi predecesorii, noii „activişti", sunt traşi la costum, cravată, bine bărbieriţi, frezaţi, amabili, ştiu face curte babelor şi prin aceasta să le câştige adeziunea pentru **cauză**, n-au scrupule de nici un fel. Adică, din scribari şi fişatori de cărţi pentru foştii şefi de catedre de la Academia „Ştefan Gheorghiu", facultatea de istorie-filozofie, din cele 4 principale centre universitare, lectori la cabinetele municipale, orăşeneşti, PCR, şefi de personal la diferite întreprinderi, asistenţi de „socialism ştiinţific"(Unde o fi dispărut această disciplină şi „profesorii" ce o predau? Vă spunem noi! La noiile facultăţi de „ştiinţe politice" şi reviste de „politologie" şi chiar pe la „Realitatea evreiască" scriu unii domni; „democraţi" desigur!), au sărit din barca internaţionalistă, cosmopolită, multi-entică a dictaturii proletariatului, evident „progresistă" şi „democratică", în suprastructura internaţionalist „democratică" a „drepturilor omului" şi „minorităţilor etnice" şi „multi-rasiale" şi „sexuale" a UE şi SUA. În acest multirasialism şi alte multi... doar „chinezi" au dreptul de a fi ei înşişi şi deasupra tuturor şi pot impune legi celorlalţi, îi pot conduce fiind, simultan, înaintaşi şi portari fără să-i poată întreba

nimeni cum pot face față, în aceeaşi secundă, ambelor posturi. Pentru a nu-i putea întreba ceilalți, **mulți**, cum pot face aceasta s-au dat legi care le interzic ne-„chinezilor" să şi discute această situație. Noii „activişti de partid" ai epocii post-decembriste au acceptat imediat starea de fapt şi-au năpârlit rapid. În loc de „Lupta de clasă" au fondat „22", în loc de „Tânărul leninist" „Sfera Politicii", în loc de „Academia Ştefan Gheorghiu" „Institutul de Teorie Socială" şi „SNAPS" şi alte câteva organisme şi instituții ai căror membrii se ocupă exact cu ceea ce se ocupau predecesori lor şi mulții dintre ei înainte de 1989. Cu manipularea conştiințelor! Nu mai practică stângismul leninist-stalinist sau lucacist-gramscist. Nu! Acum îndobitocesc conştiințele cu „globalismul" popperisto-kissingerist. Să-mi fie iertate asocierile barbare de nume.

Nu credeam că *brucanii răuții, tismănenii* etc. vor avea urmaşi postdecembrişti tot atât de vehemenți neostângişti, antinaționalişti şi „democrați" şi capitalişti cum sunt un George Voicu, Alexandru R. Florian, Dan Pavel, Stelian Tănase, Andrei Cornea, Vladimir Tismăneanu, Mungiu-Pippidi, Gabriel Andreescu, Alin Teodorescu, Cornel Codiță, Vladimir Pasti et co. Trăsătura comună a tuturor – şi a celor din anii 1944 – 1989 – şi a celor de după 1989 este supunerea fără condiții față de „chinezi", lingerea lor în dos cu o perseverență greu previzibilă. Nu-i puteau găsi să-i pună şefi! Alergau de nebuni şi-i scoteau de la naftalină, alergau prin țările occidentale şi se rugau de ei să vină în România să fie puşi şefi de reviste, posturi TV, radio nou înființate, şefi de institute de învățământ, catedre, să-i promoveze în Parlament. Trepăduşii s-au grupat pe post de slugi pe lângă ei, mankurți. Oamenii plastilină. Forța acestui soi de oameni este copleşitoare, cumplită! Rânjesc şi adună lovele, organizează şi trăiesc în intrigi, loviturile acestora sunt întotdeauna indirecte. Dar s-au pus pe scris. Primesc banii de la PSD, de la organismele europene, de la opoziție, de la buget şi umplu noile reviste cu articole kilometrice despre cât de rău era regimul şi cât de rea era ideologia comunistă, regim şi ideologie pe care le slujiseră cu aceeaşi ardoare cu care slujesc astăzi ideologia capitalismului şi a blocului militar NATO. Te întrebi cum este posibil ca un fost profesor de „socialism ştiințific", un fost lector de „filozofie" în cadrul Securității (un C-tin Târşolea), cum un „sociolog" care producea „studii" despre „transformarea socialistă a agriculturii" poate produce cu aceeaşi dezinvoltură „studii" despre

decolectivizarea aceleaşi agriculturi, cum acelaşi om a scris despre „centralismul democratic" cu convingerea că ultimul era singurul concept adevărat şi după aceea să scrie despre „pluripartidism" cu aceeaşi convingere şi „mânie proletară" (pardon, „mânie capitalistă"), cum acelaşi „filozof", care înfiera „idealismul" filosofilor lumii occidentale, să înfiereze – acum – cu aceiaşi „mânie proletară" (pardon, „capitalistă") „materialismul" „filosofilor" din fostul „lagăr socialist". Vă dați seama, un om normal, cu convingeri ferme, ar înnebuni. Să condamni „cu mânie proletară" pe un Nietzsche sau Cioran pe zeci de pagini şi să-l lauzi pe Lenin cu aceiaşi „mânie proletară" şi apoi să inversezi laudele iată o performanță demnă de „chinezi". Totuşi, *brucanii* şi *neobrucanii* acestor meleaguri au rămas consecvenți într-o singură direcție, anume aceea de a „condamna cu mânie proletară" naționaliştii de orice culoare, pe legionari şi pe gânditorii care nu s-au desolidarizat de aceştia. Creştinismul nu-l mai „condamnă" pe față la modul grobian. Nu! „Ştiințific"! Adică, dacă nu înjurătura groasă, atunci măcar aruncarea vinii răstignirii în spinarea romanilor. Că, oricum, nu se mai pot apăra. Sau punerea accentului pe răstignire şi moartea lui Iisus şi nu pe Înviere şi abandonarea de către Acesta a „filosofiei" „dinte pentru dinte" şi tezei supremației „neamului ales" asupra celorlalte neamuri, teze specifice Vechiului Testament. În fond, *neobrucanii* nu s-au schimbat şi nici nu şi-au abandonat scopul. Au schimbat doar tactica de abordare a temelor, conceptelor. Şi-au schimbat tehnicile de luptă. Alianța constantă a *neobrucanilior* neaoşi cu „chinezii" a rămas mereu de actualitate în toate regimurile. Singura constantă atât a *brucanilor*, *neobrucanilor* biologici cât şi a *brucanilor* şi *neobrucanilor* părăți.

Mersul la Sfânta Biserică

Mai nou merg la biserică, pe lângă femei şi oameni de vârstă foarte înaintată care n-au fost, în general, comunişti, şi femei şi bărbați din generațiile de mijloc, comunişti mulți dintre ei. Au văzut că dă bine la popularitate, ba mai pică şi câte o bucată de ceva, pomană, carne, peşte, plăcinte, fructe. Acu, credința nu-i dă afară din casă şi, evident, nici din biserică odată intrați pe uşă. De cum intră – că de... şi-au făcut imediat cunoştințe – se lipesc de

cunoscuţi şi încep să trăncănească. Despre orice! De la politchie şi finanţe, jocuri piramidale, „integrare în UE şi NATO" şi până la geopolitica pe care are de gând s-o practice Putin. Enervaţi, mai scapă şi drăcuieli. Unii enoriaşi au îndrăznit să le atragă atenţia să-şi stăpânească limbariţa. Că, de, este în timpul Utreniei, a Sfintei Liturghii. Geaba, departe griva de iepure! Au transferat Cişmigiul în Sfintele lăcaşuri de cult.

O altă categorie de din acelaşi aluat sunt femeile aşa zise „istеţe", sau mai isteţe decât permite isteţimea cea de toate zilele. Astea, după ce-şi fac cruci mari (că, de, dracul – Doamne iartă-ne! – este bătrân) se înfig în scaunele de pe partea bărbaţilor. În primele scaune! Fac bezele şi nu înţeleg grebla. Sigur, părinţii le-au mai învăţat, le-au rugat. Te pui cu muierea europeană, deşteaptă şi obişnuită a i se da mereu întâietate, a i se pupa mâna şi alte alea. Cum aşa, îşi spune ea, Dumnezeu, părintele, Biserica nu pricepe că io-s *fomeie* şi trebuie să stau ca păduchele în frunte, să intru prima, să vorbesc prima, mult şi ne-întrebată, să şuşotesc în timpul slujbei, să-mi dea bărbatul cu nasul în fund când îngenunchează – că doar mă proţăpesc printre ei - , să-mi miroase rujurile şi parfumurile şi să-mi admire formele? Când se face miruirea, la fel, se înfăţişează la miruit şi abia lasă un culoar de trecere de mărimea unui om (şi acela de abia de treci, strecurându-te) şi trebuie să fii subţirel ca să poţi străbate printre ţâţele şi fundurile lor. Să te păzească Domnul să protestezi... Să vezi ocări, mirări, dat ochii peste cap, strâmbături, din buzele vopsite, la adresa mitocanului care a îndrăznit să le spună să facă loc bărbaţilor. Mersul la sărutatul icoanelor – al aceloraşi femei – se sfârşeşte cu ţocăituri zgomotoase pe feţele sfinţilor şi cu lăsări de rujuri, pe sticla icoanelor, de au ce şterge bietele îngrijitoare a sfântului lăcaş. Multe din ele vin devreme la biserică, ocupă scaunele şi încep şueta, forfecând vecini, vecine, întâmplări din mahala, din piaţă, de la cozi, de la spitale, policlinici, cozi, duhovnici etc. aşa încât, de multe ori, ai senzaţia că te afli în pădure la iarbă verde. Tinerele – multe dintre ele – vin la biserică îmbrăcate sexi, cu pantaloni mulaţi pe forme, cu fustiţe scurte, sâni scoşi în evidenţă, aşa că priviri lacome, deloc cucernice, le urmăresc mersul. Habar n-au, sau aşa vor, că smintesc bărbaţii şi stârnesc zâmbete cu subînţeles, ocheade, comentarii şi foială în timpul slujbei. Unele, total neglijente, trec prin faţa uşilor

Împărăteşti. La Sfânta Împărtăşanie, dacă nu li se atrage atenţia de preot, aceleaşi femei se prezintă primele, înaintea bărbaţilor. Spre sfârşitul Sfintei Liturghii mulţi, multe nu mai au răbdare şi atunci începe o foială şi foşgăială la mesele cu daruri şi printre unii enoriaşi şi enoriaşe. Unii şi unele se înghesuie să ajungă primii la pomeni, alţii şi altele să fie primii, primele, la miruit. Nu că s-ar grăbi să meargă undeva. Nu! Pur şi simplu vor să iasă cât mai grabnic în pridvor, să trăncănească, iar, alţii, în faţa bisericii, să aprindă o ţigară. N-au răbdare să aştepte ieşirea preotului în faţa Uşilor Împărăteşti pentru a face cuvenitele anunţuri de după sfârşitul Sfintei Liturghii. Nerăbdarea unor, unora, din acest fel de enoriaşi şi enoriaşe, îi antrenează şi pe cei care n-au din fire asemenea apucături.

Dar, dintre toate acestea, obiceiul femeilor de a se amesteca printre bărbaţi n-ar trebui să-l tolereze preotul. Nu-i deloc decent ca bărbaţii să se frece de formele femeilor în momentele când se închină, îngenunchează sau, pur şi simplu, se duc şi se aşează pe partea dreaptă, parte rezervată, conform canoanelor creştine, bărbaţilor.

De-românizarea ţării, program al mass-mediei din România

Deunăzi (26/05. 2004), nu contează de altfel data, la o emisiune a numitei „Teo" cânta muzică ardelenească Sava Negrean-Brudaşcu. Ţopăiau alături de ea două negrese, în costume africane, nişte ţigănci maneliste, o serie de tipese sumar îmbrăcate, cântăreţi de muzică populară românească îmbrăcaţi în costume naţionale. Închipuiţi-vă varza şi confuzia stârnită. Ce vizionează telespectatorul? Obiceiuri ţigăneşti, africane, danţuri de mahala, nunţi ţigăneşti, întruniri ale popoarelor lumii, hore de înfrăţire, emisiuni pentru minoritari, pentru imigranţi, programe de stimularea a imigraţiei africanilor şi arabilor? Ştim că n-am devenit ţară de imigraţie, nici teritoriu pustiu ce urmează a fi populat. Şi o întrebare de baraj: emisiune pentru minoritari există? Există! Atunci, i-am ruga să ne scutească! Ne ducem noi la emisiunea lor? Nu! Iar dacă postul respectiv de televiziune şi dna Sava Negrean şi Teo doresc să stimuleze imigraţia africană atunci să o facă într-o

emisiune specială dedicată acestei teme. Ba, cu ajutorul Guvernului nostru generos pot să se deplaseze în ţări africane şi să-şi expună „doctrina", programul de repopulare a pustietăţii acesteia de Românii. Dorim şi noi, majoritarii, să avem emisiuni pentru majoritatea care suntem deocamdată. Adică, dacă se transmite muzică românească atunci să fim scutiţi de prezenţe negroide la acea transmisie. Cum aceştia au dreptul la „cultura" lor şi noi nu ne amestecăm în ea avem şi noi dreptul la aşa ceva. Că şi la o emisiune a numitei Marioara Murărescu ne-am trezit cu negrese cu fundul mare şi buze pe măsură, legate ciudat la cap şi cu fuste ciudate, învăţându-ne muzică africană. Posturile TV care vor să promoveze „Cântarea Africii", „Cântarea Indiei", „Cântarea Ungariei", „Cântarea Turciei", „Cântarea Arabilor" libere sunt s-o facă. Dar nu în combinaţii cu românii. Există „Cântarea României" în Africa? Unde şi de când fiinţează? Există programe româneşti de populare a Africii cu români şi cu muzica lor? Ce ţară africană are emisiuni de muzică populară românească în programele dedicate negrilor? Şi chiar de ar fi... Cum afro-asiatici au dreptul la prezervare cred că şi românii au în propria lor ţară. Vrem ca emisiunile dedicate obiceiurilor, muzicii, culturii româneşti să fie scutite de varza afro-arabo-turco-ţigănească. Nu suntem nici negri, nici turci, nici arabi, nici ţigani. Suntem creştini, albi, arieni, avem muzica şi cultura noastră şi viaţă specifică. Acel post TV care doreşte să se africanizeze este liber să o facă. Dar să ne scutească de propagandă în favoarea metisajului şi melanjului biologic şi cultural. Aşa cum un negru se vrea negru şi românul se vrea român şi nu negru, turc, ţigan sau arab şi nici musulman, sau închinător la arbori, pietre, animale sălbatice. Ei bine, domnilor din mass-media, scutiţi-ne de programe de deromânizare forţată!

Iniţial, imediat după înghesuiala din Decembrie 1989, am crezut că această propagandă de deromânizare a României ni s-a părut un accident trecător, un fel de furie iconoclastă. Întorcându-ne în istorie am constat că acest filon puternic datează de la cucerirea Daciei de către romani. Că este un anti-dacism, un anti-arianism. Dar nu numai atât. Antiarianismul este vechi de milenii. Îl găsim consemnat chiar în Biblie. Antiarianismul s-a născut în locul unde s-au ciocnit cele trei mari rase care au pus bazele culturii universale: semiţii, negroizii, arienii. Locul: Orientul Apropiat: de la Etiopia la Indus şi de la Golful Persic în nordul Iranului trecând spre

Frigia, Tracia şi Grecia. Biblia consemnează schematic această confruntare şi-l scoate pe neamul lui Israel pe primul loc. Adică neamul lui Sem! De atunci lupta este neîntreruptă şi astăzi ea se încheie în favoarea semito-negroizilor. Aceştia şi-au pus în cap să ne lichideze şi biologic. Căci cultural ne-au pervertit. Zeci de cărţi, de programe audio-vizuale, ziare denigrează, persiflează, ridiculizează valori, obiceiuri, mituri, credinţe, norme estetice, canoane de frumuseţe, aspiraţii ale arienilor, ale albilor în general. Este cam prea mult şi a devenit greţoasă această propagandă anti-albi!

ROMÂNIA, ţară în curs de negroidizare biologică şi culturală

° Pe 29/04. 2004 unul din posturile TV (la ştirile de la ora 17^{00}) anunţa „un conflict" între ţiganii şi românii dintr-o comună din Bihor. Mai spuneau că „forţele speciale", „Poliţia", „Jandarmeria" „stăpânesc situaţia" şi „dezamorsează conflictul". Nu este prima dată când posturile TV prezintă astfel de ştiri. Se înţelege, ştirile sunt dublate şi de imagini cu ţigani şi ţigănci, însoţite de puradei, protestând şi ameninţând. Ce înţelegem din aceste prezentări, ce observăm, noi, români? Că forţele de ordine ale statului român intervin pentru a-i proteja pe ţigani de „furia rasistă" a românilor! Niciodată nu este prezentat adevărul întreg. Anume, acela că de zeci de ani haitele de ţigani fură din bătătura românilor animalele, de pe câmp recoltele, din pădurile proprietate privată taie lemnele, din grădini ciordesc legumele, din pătule porumbul, din podurile caselor cerealele, bat săteni şi-i jefuiesc, îi agresează la cârciumă, le sparg casele, le violează fetele şi le răpesc şi le obligă să se prostitueze ş. a. m. d. Mânia sătenilor români fiind astfel perfect îndreptăţită şi este un nimic pe lângă traumele şi pagubele produse de „activităţile" ţiganilor pomenite mai sus. Că doar românii văd că forţele de ordine nu-i pedepsesc pe aceşti infractori.

Simultan cu aceste întâmplări, care răbufnesc din când în când în subterana societăţii, se petrece un alt fenomen de-a dreptul îngrijorător pentru majoritatea românească. Anume, clasa de mijloc se ţigănizează, se negroidizează, arabizează. Adică, bogătaşii

României sunt ţiganii, poliţiştii, magistraţii, muzicanţii, avocaţii ţiganii. Televiziunile sunt invadate de aceeaşi mixtură obraznică şi negroidă. În felul acesta desfiinţăm România şi instaurăm Ţigănia. Îmi amintesc o întâmplare din gloriosul an 1990. În Pasajul de la Universitate se instalaseră „comercianţii". Toţi tuciurii! Un cumpărător îl întreabă la un moment dat pe un ţigan vânzător dacă are nu ştiu ce disc sau casetă cu muzică românească. Ţiganul sare revoltat şi zice: „Că v-aţi învăţat numai cu români! Aşa sunteţi voi..." ticăloşi, adică! Îi stresăm pe domnul „rrom" cu pretenţiile noastre. Mai să nu-l bată pe imprudent! Atunci am avut, aşa, un fior. Ca o prevestire a ce va urma. Insul nu era acolo întâmplător şi nu era în neiniţiat. Afişarea lor în plin centrul Bucureştilor şi etalarea „filosofiei" cu vehemenţă făcea parte dintr-un plan vast de cucerire a societăţii româneşti şi de afirmare ostentativă a caracterului ţigănesc al acestei ţării. Cel puţin, iniţial, la nivel de dominare a străzii.

Într-un ziar ce se intitulează chiar „Ziarul" – sfârşitul lunii mai – o cucoană (dşoară, doamnă?) se dă extrem de cultă. Scrie despre „prototipul comisarului Moldovan" al numitului Sergiulică Nicolaescu. Actualmente senator PDSR, cel despre care asasinata Elena Ceauşescu se mira că este contra „odiosului dictator!" Spunea cea asasinată pe motiv că este „analfabetă" (ca să vezi motiv de a fi asasinat?): „Ăstuia ce-i mai trebe?" Adică ce nu a avut în timpul „odiosului şi sinistrei lui soţii"? Fusese cumva închis, bătut de Securitate etc.? Nici pomeneală! Numitul Sergiulică producea filme cu vânătoare de legionari. „Pieile roşii" ale filmelor româneşti de după 1970. A spune „legionar" însemna şi înseamnă a spune sub-om şi a spune aşa ceva însemna şi înseamnă că asasinatele produse asupra lor sunt perfect îndreptăţite. Vorba lui Nikolski: „Ăia erau legionari!" [I s-ar fi putut răspunde, dacă era cine, amicului Nikolski cu aceiaşi sintagmă pe invers: „Cei ucişi de **nazişti** erau evrei!" şi, deci, o meritau doar pe acest motiv.] Cei închişi şi asasinaţi! Acest răspuns îmi aminteşte de o întâmplare trăită de tata – Dumnezeu să-l odihnească – în anii când Ana Pauker şi Chişinevschi erau atotputernici. Ca şi Nikolski de altfel. Pe vremea aceea în fiecare comună românească, de regulă, secretarul Primăriei şi secretarul PC era una şi aceeaşi persoană şi era sau evreu, sau ungur, sau rus (ucrainean) din Basarabia sau România. Un astfel de ins era şi în întâmplarea trăită de tata. Era un an cu secetă (Acu', ţăranul acelor timpuri încă ştia taina agriculturii, când se ară, seamănă, când se transportă bălegarul, cum este vremea). Pământul era uscat. Şi, în consecinţă, ţăranii transportau bălegar la holdă în aşteptare „picării unui ţărai gi ploaie". Activiştii pe capul lor. Împuşcau câinii care nu aveau lemn la gât, înjurau „gi Dumnezo!" cum se zicea în zonă şi îi scoteau „la plug" pe ţărani. Aşa, dă o bandă de 3 activişti din ăştia şi cu primarul şi secretarul peste tata cu carul încărcat cu bălegar. „Secretarul" vorbea stricat româneşte şi mereu pronunţa cuvântul „basamego!" „Amu' – zice el – merge la dumeta şi ară, basamego, şi aruncă la el, gunoiu', jos, minten, inaintea me!" Tata, că nu! Că este nedrept să fii batjocorit astfel. Cum să arunce acolo, la margine de drum, 500-1000 kg. de bălegar? „Că-i pacat!" cum ziceau ei. Adică este o pagubă şi că de peste 30 de ani aproape face numai ţărănie şi ştie când să are, când să ducă bălegar şi când să semne, când este timpul pentru fiecare... În fine, haita l-a silit să descarce bălegarul şi să se întoarcă acasă după plug şi să meargă la arat. Dar, în timpul acesta, au continuat discuţiile şi tata i-a întrebat din ordinul cui fac abuzurile astea. „**Din ordinul poporului**!"... i-a răspuns secretarul. Atunci tata i-a zis: „Da', noi nu fim poporul?!..." „Nu! – zice secretarul de partid şi de Primărie – nem! la voi, voi fiţ' oamini! **Poporul fim noi!** (Adică, ei, partidul şi autorităţile) **Voi fiţ' numa' oamini!"** Aşa şi cu legionarii. Acum, poate, că, tableta, fond negru cu litere albe, nefiind semnată, n-o fi scrisă de Adina Mutăr. Dar parcă seamănă ţinând cont că pagina despre comisarul cu pricina este scrisă de dumneaei. Cucoana comite erori istorice şi denigrează fără motiv o organizaţie care nu avea de-a face cu subiectul. Ba-l face pe Horia Sima un fel de dictator pe vremea când îndeplinea funcţia de ministru al Educaţiei Naţionale. Acesta era atât de puternic încât dădea odine şi ministrului de Interne să destituie poliţişti. Ca să vezi? Pe legionari insinuează dumneaei poliţiştii epocii i-ar fi numit „omizi verzi" şi ei, legionarii, „curăţau" „cu zecile demnitarii" din celulele cu deţinuţi. De ce nu cu milioanele, cucoană? Ia, gândiţi-vă! Zicând aşa rezultă că, de fapt, Răutu, Nikolski, Chişinevschi, Dulbergher, Weis etc. n-au comis decât fapte bune. Mai putea lichida Nikolski et. co. „omizi verzi" aşa cum el însuşi o decalară? Nu mai putea! Şi nu mai ar fi devenit „erou" al „clasei muncitoare" şi al „poporului". Care popor? Rămâne la latitudinea dvs.! Dar noi ştim al cărui „popor". Acum mai

rămâne şi ce culoare să le daţi ăstora. Galbenă! Să le zicem „omizi galbene", „lipitori galbene!" sau cum? Mai rămâne să consultăm arhivele, documentele, cărţile de memorialistică, revistele de specialitate şi să numărăm „zecile de demnitari" rămase lor de la „omizile verzi". Da' te pomeneşti că, urmând tendinţa din urmă a apărătorilor ăstora, şi ăştia erau tot „omizi verzi". Răutu, Brucan etc. „omizi verzi"? Hai că-i tare malversaţiunea! Nu v-aţi gândit îndeajuns. Consultaţi vol. II din „Securitatea şi evreii" şi vedeţi că „memorialiştii" de acolo v-au luat-o înainte. Bolşevicii, kominterniştii „chinezi" erau „omizi verzi". Se dau şi nume de astfel de „facişti"! Şi de aceea a eşuat comunismul! Vă spune cartea cu pricina. Băieţii era masochişti! Adică practicau „ura de sine!" Bine, şi atunci ce vină am eu nepracticant al „uri de sine"? Existenţa dumitale – îmi va zice cel cu „ura de sine" – mă face să mă urăsc pentru ceea ce sunt şi pentru ca să nu mă mai urăsc te bag la închisoare, te ucid! Aşa este că-i un raţionament perfect, Adina Mutăr? Mai plimbă matale ursul ziaristici şi pe alte meleaguri. Nu de alta, da', poate, ai treabă pe acolo şi noi te reţinem!

ÎN PREAJMA ALEGERILOR GENERALE, 2004

Începând cu „îmbulzeala" sângeroasă din Decembrie 1989, românul, şi minoritarul aflat pe teritoriul geografic numit România, „populaţia" acestui teritoriu adicătelea, este invitat(ă) să-şi voteze viitorii conducători. Întâi după 2 ani şi apoi tot la 4 ani. „Conducători locali" şi „parlamentari" + preşedintele republicii (deocamdată). „Populaţia", s-a constatat, nu se prea înghesuie la urne. Este cuprinsă de scepticism. „Tot ăştia?" murmură ea. „Alţii nu-s!" iar răspunde fostul tovarăş ajuns domn pe nume Adrian Păunescu – politician aviator şi „scârţa scârţa pe hârtie". Dar nu „coate goale". Nu! Şi nici măcar „dipotat". Ci senator. Mai întâi „socialist al munci" şi apoi „social democrat". Nu i-a mai plăcut „munca". Ci doar „social democraţia". Ce-o fi aia „social democraţie" numai Michiduţă ştie? Şi probabil nici el n-ar putea defini în termeni socio-filosofici sintagma. Dar să-l lăsăm pe superealizatul nostru one shou man-ul „populaţiei" de pe numitul teritoriu geografic România (Dumnealui este poet, prozator, politician, senator, realizator de emisiuni TV, ziarist, conducător de publicaţii, bard, şef de comisie la Senat şi

„prezident al altor comitete şi comiţii") şi să ne întoarcem la dreptu „populaţiei" (aşa ne numesc „aleşii" secondaţi de codiţo-teodoreşti-tănaşi ce-şi zic „analişti" şi „sociologi"; Ceauşescu îi numea, la obiect, „activişti de partid şi de stat". Şi pe bună dreptate!) de a-şi vota conducătorii. „Populaţia" este formată din bărbaţi şi femei trecuţi (trecute) de 18 ani de diferite naţionalităţi şi imigranţi. Majoritarii acestei „populaţii", zic statisticile (deşi în scădere galopantă), sunt românii (cu un singur r!), apoi urmează „fraţii noştri maghiari" pe locul doi (tot după statistici), îi secondează, cu brio, „fraţii noştri ţigani"(pardon, rromi; cu doi de r). Şi, după ei, în ordine descrescătoare „celelante naţionalităţi!". „Rromii" sunt „populaţie" privilegiată în raport cu „celelante" două. **Ei poate, copilaşii ei,** să intre la licee şi facultăţi doar dacă **copilaşii ei** are media 5. **Ei are locuri razarvate!** Indiferent de starea vremii. Ei, aceştia, mânca-v-aş ... (nu spun până la capăt propoziţia, da' cei care trăieşte în Bucureşti sau în *Kekeci*, în Arad, pricepe). organizează voturili şî, votează, mânca-v-aş... cu ăl dă iasă dân urne, mânca-v-aş. Că ei aduce banu', mânca-v-aş... voastră. Aşa! Să ştîie Iuropa că noi, rromii, nu să dă cu ăştia dă dreapta şi care are ură pă ţagani. Că s-a văzutără şî-n piaţă că rumânii, mânca-v-aş, nu vrea sî cumpare di la ţigani că zâce că iei face mafie. Da', ţaganii, care le zîce acuma rromi, ca sî nu furii şî să nu deie-n cap ş-o' cumpărat cefertecate de ălea de producatori şi vinde cinstit pă tarabe şî rumânii, dă invidie, care-i zîce ciudă, pă ţigani, care conduce, merg la vot şî vre să-l voteaza pă ăla care acuma să face că-i samit, mânca-v-aş. Da', ţiganii noşci, care le zîce bulibaşî noşci rromii, votează cu aia ce le-o dat dreptu'. Rumânii voteaze cu cine vrea ei. Rromii mere cu domnu' Ilăiescu. Să sa şcie, mânca-v-aş! Acum, aceasta-i realitatea. În rest, spunem şi noi ca acela ce-l ascultam cu limba scoasă la „Europa Liberă". „S-auzim numai de bine!" Or, „ţineţi aproape", sau: „Nici nu ştiţi ce o să pierdeţi!" sau ce vă mai vine pe scăfârlie, fraţilor.

Ţîn să vă spun: puteţi vota cu cine poftiţi.... O să iasă ăl dă trebuie, ăla o să iasă preşedinte. Că ăilanţ' nu mai are contează. Că pe noi ne interesează cum am putea emigra la muncă în Spania. Arabii cumpără pământ în România şî rromii adună fer vechi şî-l vinde la turci, mânca-v-aş. Cumpară tarabili di la ăştia dîn piaţă şi vinde pă tarabe şî rumânii (cu un singur r) vinde pă trotuare şî să ciartă unu' cu altu', mânca-v-aş că aşa or fost ei dă când să

şciu. No, şî să sa şcie, că, rromi, iubeşce copilaşî şî face copilaş şî îi creaşce nu ca rumâna care bagă-n ie concepţionale şî poartă fustile di-o palmă şî chiloţ transpiraţi dă i să vede, mânca-v-aş... , dă aleargă rromi noşci cu limba scoasă d-on cot să le pună „la produs", pă bani, pântru copilaşii care-i face cu noi şî să trăim bine şî să ne facim casî şî să lucre iele că dă aia umblă cu fustile dă li să vede...

Că amu' şî iei şî iele să duc la bulibaşii noşci să le deie adevarinţă dă rromi ca să fie şî rumânii oamini mari şî să poată sa-i voteazâ rromii şăfi. Să fie d-ai noşci, ţîgani, şăfi! Mânca-v-aş!...

VREMURI CIUDATE

Aparent, trăim vremuri întoarse pe dos. Albii, creştini, duc război îndârjit contra Islamului în Orientul Mijlociu şi Apropiat şi în acelaşi timp permit imigrări masive de musulmani în Europa şi America de Nord, teritorii ce le sunt rezervate. Cum este posibilă o asemenea miopie? Cum este posibilă a asemenea dezastruoasă politică pe termen lung? Cum să permiţi o asemenea imigrare de musulmani? Ăştia plodesc ca iepurii. Au 5-6 neveste şi pe toate la pun la puiat. Unde mai pui că răpesc albele şi le islamizează şi le pun la plodeală, îşi îmbunătăţesc rasa lor băloasă. Atunci, ce rost are războiul dus de SUA acolo? Politica pe care o duce SUA acolo seamănă cu jocul unui copil inconştient într-un cuib de viespi sau bărzăuni. Unde s-a mai pomenit o asemenea prostie? Sau, spre exemplu, România! Ea are *„Oficii Pentru Migrarea forţei de Muncă"*. Adică, românii (de ambele sexe) sunt ajutaţi să o întindă din România, cei mai tineri, cei mai apţi, cei mai dotaţi, cei mai frumoşi. Se face propagandă neîntreruptă, prin toate mijloacele de informare, prin tot soiul de emisiuni (mai cu seamă la radio-TV), emisiuni în care tineretul dotat şi bine pregătit profesional este îndrumat să plece în lumea largă „să se realizeze", „să câştige bani", guvernanţii fac lobby pentru plecarea românilor. În locul lor sunt aduşi negri, musulmani, chinezi, se insistă pe lângă evrei să vină în România să ocupe posturi înalte în mass-media, în bănci, în afaceri, în profesiile artistice, sunt promovaţi în duşmănie în facultăţi, licee, peste tot, ţiganii. Cum poate fi numită o asemenea politică? Crimă contra naţiunii române în cazul nostru, crimă contra

rasei albe la nivel global. Ce să mai vorbim de încurajarea fără precedent a mixturii rasiale. Dar numai în cazul rasei albe; numai ea este încurajată la a se autonimici. Vrem să vedem în mass-media propagandă pentru încrucişarea dintre evrei şi negri, dintre arabi şi negroizi. Nu vom întâlni aşa ceva. **Curând va veni o vreme când guvernele aservite ale popoarelor rasei albe vor interzice căsătoria unei albe cu un alb.** Nici 20 de ani nu vor trece şi poate peste alţi 20 de ani creştinismul va fi interzis prin lege.

2004, an de prezenţă la urne.

La 4 ani românaşii şi cele 18 minorităţi recunoscute oficial se prezintă la urne. „Să decidă!" Ce? Cine-i va conduce, adică cine va beneficia de funcţii în administraţia locală, cine va avea demnitatea de parlamentar, cine va fi preşedinte etc. Bine, problema stă ceva mai complicată. Ne conduc oare cei pe care-i votăm? Nici pe de parte! Demnitarii cu pricina vor fi nişte biete slugi ai comisarilor (observaţi termenul!) şi bancherilor din vestul Europei sau din SUA şi Israel. Ăştia dau ordine demnitarilor români şi pe ăştia îi vor îndestula viitorii demnitari cu proprietăţi, contracte şi comisioane grase, retrocedări, şpăgi, decoraţii etc. Nouă, candidaţii la funcţii publice, ne oferă „programe", ne miluiesc cu 5-6% măriri de salarii şi pensii, ne facilitează un abonament pe mijloacele de transport, pensii şi salari în medie de 50 – 60 de euro, mici şi berică în timpul campaniei electorale, fasole şi peşte la Sf. Nicolae şi tolk-show-uri la caracalean sau alt palavragiu sau palavragioaică pe sticlă. Celor tineri le oferă şansa de a fi salahori în Occident iar creierelor de elită şansa de a lucra în SUA, la cine ştie ce firmă patronată de evrei americani. Fetelor le oferă şansa de a se mărita cu arabi, negri, de a deveni bone, ţiitoare sau pur şi simplu prostituate în ţări dintre cele mai diverse. Ce n-au cesionat membrii aşa numitei clase politice de după 1989? Pământ, păduri, subsol, industrie, spaţii comerciale, bănci, hoteluri, lacuri şi bălţi, construcţii de şosele, clădiri. Cui? Celor ce au oferit „comisioane"; foştilor proprietari unguri, foştilor proprietari evrei, ţiganilor, turcilor, musulmanilor în general. Românul a fost transformat din nou în „rumân", a revenit „rumânia" ca mod de a exista pentru român, pentru urmaşul dacilor. Capitalismul – mod modern de a exista prin

jaf – s-a instaurat jefuindu-ne fără milă. Cine nu este rechin, cine nu calcă pe cadavre, nu dă „lovituri", „țepe", „tunuri", este condamnat la sărăcie. Munca este un mijloc de a muri de foame. Salariile – cine le are – sunt atât de mizerabile că nu merită să te deranjezi să le obții. A trăi la oraş a devenit un lux prea mare pentru românul ajuns „rumân". Pentru a trăi în apartamentele construite de „odios" trebuie să ai un salariu de cel puțin 300-400 de euro pe lună. Câți îl au? Tot din lună în lună se „aliniază" prețurile la chirie, căldură, apă caldă, apă rece, benzină, motorină, mijloace de transport, servicii, carne, pâine, produse de orice fel. Numai salariile şi veniturile nu se „aliniază". Acestea se depreciază mereu sub o formă sau alta, inflația oficială şi cea indirectă (rezultat al „alinierilor") cresc galopant. Geometric! Mafia tuciurie a piețelor se lățeşte ca o caracatiță şi strânge în menghina ei tot ce vinde şi cumpără. Haite de tuciurii şi arabo-negroizi bântuie piețele României exploatând atât pe producător cât şi pe cumpărător. Tuciurii, însoțiți de neveste, puradei, pirande, bat, înjură, vând, poluează oraşele cu vorbele lor, bântuie piețele, trotuarele, tarabele şi-şi „trag banul". Românaşul şi romànca se duc la cârcă de dimineața până seara, de la 5^{00} la 23^{00}. Tuciurii plodesc şi-şi „trag banul" din activități de regulă ilegale. O maree de nedescris s-a revărsat peste România. Nimeni n-are curajul, nici interesul s-o stârpească. Mai nou a invadat posturile de TV, Poliția. Când deschizi TV îi vezi şi le vezi dând din buric şi exprimându-se agramat, o vezi pe Andreea Marian aducând pe ecran zeci de negri din cine ştie ce junglă, o vezi cum îi ține strâns de mână, cum dă ochii peste cap şi strânge din buze, vocea îi ia o turnură lacrimogenă şi cum forțează nota pentru a stoarce lacrimi de compasiune amărâtelor de romànce invidioase pe reuşita ei în ale mass-mediei. O ruşine greu digerabilă. Dar noi, românaşii, votăm. Votăm pentru a ne conduce inşi care ne vând cu bucata şi en-gross cui vrea să ne cumpere, îi votăm pe acei care cesionează teritorii româneşti, interese, care votează, după aceea, în Parlament, recompense pentru un pretins „holocaust" făptuit, cică, de Antonescu, care votează să plătim noi miliarde de dolari, votează comemorări, votează amplasarea de statui ale unor criminali contra neamului românesc, votează şi aprobă avantaje pentru minorități de buzunar, încurajează depopularea țării de elementul majoritar, încurajează imigrarea unor populații străine pe

teritoriul național, stimulează mediatic şi băneşte renunțarea românilor la propria naționalitate, încurajează românii să opteze oficial pentru îngroşarea rândurilor minorității țigăneşti. S-a ajuns – din disperare – şi datorită avantajelor obținute din acest statut, ca, românii, să se declare țigani. Viitorii aleşi creează în România națiunii privilegiate. Întocmai ca în evul de mijloc când saşii, ungurii, secuii, turcii, grecii aveau pe teritoriul Daciei privilegiul de a fi stăpâni. Este ceva ce nu s-a mai pomenit. În acest demers al guvernanților anti-români este antrenată mass-media scrisă şi audio-vizuală şi aceasta s-a angrenat cu plăcere în crearea unei imagini cât mai degradante a românului, în încurajarea emigrării românilor şi stimularea imigrării elementelor afro-asiatice. În zeci de emisiuni se face apologia plecării românilor din România. Auzi, *spikerițele*, spunându-ne că „numai românii nebuni nu pleacă!" Auzi, pe conducătorii de emisiuni TV, spunându-le interlocutorilor tineri: „Da', n-ai vrea să pleci?" Nimeni nu-i ia la întrebări pentru deşănțatul mod de a îndemna românitatea să-şi părăsească locul de baştină. După capul lor, pentru român, cel mai rău este în România şi pentru arab, evreu, grec, turc, negru, chinez, ungur este cel mai bine să vină aici. Ce este ciudat că nici un invitat nu le zice ăstora de la obraz: de ce nu emigrezi dumneata d-nă Esca, Judita Rădulescu, Marin, Stoicescu, Petricu, Ştefănescu, Raicu, Războiu, Firea, domnilor Mândruță, Mihaiu etc. ? De ce nu o întindeți la muncă în Spania, Olanda, Serbia, Italia şi să ne scutiți să vă mai vedem mutrele pe ecrane? Sau de ce nu te cari dumneata, „analistule politic", deputatule ajuns ministru, de ce nu-ți oferi salariul mediu pe economie şi mi-l oferi mie? De ce nu-ți votezi o pensie de 50 de euro, de ce nu locuieşti ca şi mine la bloc, de ce mi-ai vândut hotelul Bucureşti unui „investitor strategic" israelit, de ce ai concediat milioane de oameni din fabricile pe care eu le-am construit şi le-ai dat musulmanilor şi țiganilor să le vândă la fier vechi la topitoriile din Turcia sau de aiurea, de ce concesionezi întreprinderi, spații comerciale, de ce mă laşi exploatat de țigănimea piețelor? De ce să te votez „clasă politică"? Pentru ce mă chemi să te votez când tu faci cele scrise de mine mai sus? Ce doreşti în afară de a te îmbogăți? Nimic bun pentru mine! De aceea sunt sătul până-n gât de astfel de capitalişti şi înclin să cred că sunt perfect adevărate şi etern valabile vorbele lui Proudhon. Capitalism = hoție şi jaf...

„Cea mai puternică femeie de pe planetă!"

° Doamne, m-am gândit, când am auzit formularea ştiristelor de la tembeliziunile ce emit din Bucureşti, oare cine o fi acest dinozaur în fustă, această spaimă a planetei, acest Gogea Mitu în fustă al amărâtei Terra cea tot mai mult bântuită de inundaţii şi furtuni catastrofale, de defrişări şi foame? După ochii holbaţi, şi strâmbăturile şi bâţâielile, pe scaun, tip Esca, ni s-a spus că este prima femeie de culoare şi se numeşte Condolezza Rice şi este „secretar al Departamentului de Stat" al SUA. Ne-am uitat şi noi la „cea mai puternică femeie de pe pământ", la tembelizor se înţelege. Iat-o, o femeie urâţică, cu o dantură dizgraţioasă, un păr aiurea coafat, nici albă şi nici negresă, semănând mai degrabă cu o reprezentantă a populaţiei falase. Ca să vezi, mi-am zis? Ştiristele ne-au asigurat că noul Gogea Mitu în fustă din SUA este „adepta liniei dure în lupta contra terorismului"! Săc, şi iarăşi săc! Aşa cum ziceam noi când eram copii. O văd că ridică mâna, aproape cum salutau împăraţii romani, şi jură să facă şi să dreagă dumneaei, „cea mai puternică femeie de pe planetă!" Prin 1947, alte Esca, şi **eşti,** ne-o prezentau pe Ana Pauker ca fiind „cea mai mare romăncă", acum circa 8 ani „cea mai puternică femeie de pe planetă", tot după ştiristele de la tembeliziuni, era *marlin olbrait* (pronunţă, te rog, cu gura plină, aşa cum ai mânca ceva gustos), născută Korbel în fosta Cehoslovacie. Asta umbla cu o pălărie de cow-boy pe cap şi rânjea la lume şi, aşa cum şi Rice, lupta „contra terorismului". Contra terorismului marilor bancheri, exploatatori, jefuitori gen Soros, Rotschild, Sorin Beraru, bombardatori de case palestiniene gen Ariel Sharon? Aş! Imediat după numirea de către *Georgi Uolkăr Buş* a celei „mai puternice femei de pe planetă", s-a înfăţişat şi Mircea Geoană şi ne-a comunicat că, madam Rice, este o „mare prietenă a poporului român!" Şi, dumnealui, „salută numirea d-nei Rice" ca secretar al Dep. de Stat al SUA. Caraghioz!, mi-am zis, gândindu-mă la eroii lui nenea Iancu! Ca să vezi, un imperiu, ca SUA, are „prieteni"? Credeam că doar aliaţi de conjunctură, de interese, ţări clientelare etc. Credeam că zice, onorabilul nostru mE, că este „o mare prietenă a poporului ales!" Ei, vezi, că eşti înapoiat, neică! E a „poporului român!" Adică... a domnilor de la conducerea României şi a „conzeilerilor" dumnealor. V-aţi prins!? Şi n-am cuvinte!

Dar, nu mă dezmeticesc bine, şi, ştiristele, mă anunţă (17/11. 2004) că „cel mai puternic rrom", Marin Mareş sau cum îi zice, din România (jud. Argeş se pare), le-a făcut pe nişte amărâte de doctoriţe romănce „curve, nespălate" şi le-a spus – şi TV prezenta secvenţe – că o să le „ia gâtu' ", „o să le omoare" şi pe ele şi pe doctori; simultan şi... dintr-odată. Uite, mi-am zis, doar în SUA există cele mai „puternice" femei de pe planetă. Dar, în România, ţara „marii prietene"... unei doctoriţe, albe, i se „ia gâtu' " şi tremură de spaima rrom-ului asemănător la culoare „celei mai puternice femei de pe planetă". Păi, se poate, dle Geoană!? De ce nu o chemaţi pe „prietena", pe „cea mai puternică" să lupte şi în România contra terorismului? Să fie „adepta linie dure!" Contra rrom-ului terorist! Că terorism se numeşte acţiunea rrom-ului din Argeş. Sau nu contează o doctoriţă din România?

° Pe 20/11. 2004, posturile de televiziune prezentau imagini şi comentarii pe marginea unui articol publicat de ziariştii israelieni, articol care blama comportamentul criminal al soldaţilor acestui stat şi ai acestui popor care dă certificate de bună purtare tuturor albilor şi semiţilor. Soldaţii „poporului ales" profanau (le puneau ţigări în gură, se pozau cu cizma apăsând cadavrele, se pare că tăiau organele genitale ale celor ucişi şi li le introduceau în gură) cadavrele palestinienilor ucişi în lupte şi se pozau, în această postură; de profanatori. Unde eşti, maistre Wiesel, Ioanid, Kuler (Culea), Manea, dnă Benianin et co? Nu protestaţi, nu vă rupeţi hainele, nu vă puneţi cenuşă în cap, nu strigaţi că israeliţii „au ucis, au ucis!" Nu propuneţi un muzeu al victimelor unor evrei? Întâi al celor ucişi de ei în fosta URSS – pe când funcţionau în CEKA şi urmaşele ei, în PCUS -, apoi a celor ucişi de unii evreii care funcţionau în aceleaşi posturi în celelalte ţării de „democraţie populară"? Unde eşti, Iliescule, să-ţi auzim făcută publică revolta? Nu-i îndemni să-şi „asume răspunderea" pentru crimele făptuite de unii reprezentanţii ai „poporului ales"? Când îşi vor asuma „răspunderea" comunităţile evreieşti din lume pentru crimele comise de unii conaţionali în următoarele ţări: ţările fostei URSS, România, Ungaria, Polonia, fosta Cehoslovacie şi Iugoslavie, Palestina? Când vor condamna crimele făptuite de Moise, Iosua, Estera şi alţii din ăştia asupra locuitorilor din vechiul Orient Apropiat? Dacă sunt urmaşi ai patriarhilor, proorocilor, judecătorilor şi regilor lui Iuda şi Israel sunt şi urmaşii celor ce au săvârşit

masacre și „holocausturi" contra popoarelor din Caanan. De ce i-au nimicit (holocaustizat) pe amaleciți, pe iebusiți, samarineni și alții din aceleași locuri? De ce erau „spurcați" samarinenii? Nu erau și ei oameni? De ce spuneau ei că nu intră în Pretoriu și-l declarau loc „spurcat"? Ce este aceea „spurcat" la altul și de ce? Cum vine asta? Unii africani, sau un alții de același gen, mănâncă cine știe ce viermi comestibili (aceasta-i singura lui hrană)... Îi declarăm „spurcați" pentru aceasta așa cum o facem cu cei care mănâncă friptură de porc? Cu ce este „superior" mâncătorul de carne de oaie? De ce este „spurcat" cel care nu se circumcide și cel care o face este „curat"? Ce înseamnă asta? Într-un număr însemnat de versete din psalmi se rostesc blesteme sau se condamnă neamurile ce au alți dumnezei decât YHWH, se solicită „băgarea în obezi" a împăraților altor neamuri și neamurile să fie „păscute cu toiag de fier". Cum vine aceasta? Poți îndemna la așa ceva doar atunci când consideri și crezi că respectivele neamuri și șefii lor sunt animale, că doar ele se pun în jug și obezi... Cum se numește aceasta dacă nu cel mai cras și intolerant rasism? Unde mai pui că pruncul și tânărul evreu este îndoctrinat din fașă cu astfel de precepte, precepte în care este învățat să-i considere pe cei de alt neam „spurcați", citește că Samuel îl blestemă pe Saul și, practic, îl detronează pentru că nu a ucis pe toți cei învinși, citește că Ilie ucide o grămadă de preoți ai lui Baal doar pentru că, bieții de ei, slujeau unui dumnezeu mai slab în a săvârși minuni. Cu ce erau vinovații fii lui Aman de ceea ce **intenționa** să făptuiască tatăl lor, dar ceilalți uciși în tot imperiul persan? Că doar nu făptuiseră crimele... că doar cartea Esterei ne spune că planurile lui Aman au fost dejucate și despre ceilalți uciși nu ne spune că ar fi măcar plănuit ceva. Nicidecum să fi făptuit! Iar Aman putea fi „judecat", eventual, doar pentru că își „pusese în gând" iar cel ce aprobase acestea, și-i dăduse putere să le aplice, fusese chiar... regele. Regele, care, după intervenția Esterei, îl abandonează conaționalilor lui Mardocheu... Ca să-și salveze pielea. Că doar el îi dase „puterea" lui Aman de a pune în practică ceea ce își „pusese în gând", ce plănuise cu regele. De spaima puterii, a controlului ce-l exercitau conaționalii lui Mardocheu asupra imperiului, regele îl dezavuează pe Aman; îl face „țap ispășitor!". Ce să mai discutăm? Regele era un om de paie în mâna iudeilor, o marionetă! Este clar! Contemporaneitatea trăiește, din plin, tras la

indigo, vremea puterii *mardokeilor* și a *esterelor* și a marionetelor ne-evreee mânuite, de ei, în interesul lor, la nivel mondial. Și, la ce nivel?

•

Vita nostra brevis est!

Din Occident ne vin tot soiul de claponi beliți,
Cu rol de comisari și-apucături de bulangii,
Ți-e scârbă să-i privești și să-i asculți
Și-ai vrea să-i vezi pe toți cu haine-n dungi.

Aceste specimene de dezaxați, băloși la față,
Se tot perindă pe la Vodă și pe la Guvern,
Dau ordine cu limba lor cleioasă;
Raiu-i pe buza lor și-n inimă infern!

Ei ne-mprumută cu-n dolar și cer o mie,
Și sunt creștini din vârful limbii
Și-n loc de bine ne-aduseră râie;
Taie pădurile de brad și ne ucid columbii.

Și guvernanții noștri li se uită-n în gură
Și 'telectualii dau din coadă-n preajma lor,
În față râd și-n spate ne înjură
De zece piei jupoaie-ne ușor, ușor.

Brucani, și pașcuri, și codițe, și paveli, și tănase,
Îi scarpină pe noii comisari în dosul dolofan!
Și-au tras noi țoale peste burțile slinoase
Și „analiști" își zic ca să-i înșele pe profani.

În ceata lor și Păunescu ghiersuri toarce
Și trage limbi și slugilor și celor ce comandă
Și dictatura-n democrație o întoarce,
Ca-ntr-o diabolică și tâmpă sarabandă.

Băieții ne conduc pe capitaliste căi
Și-ncorsetează România în tratate
Și o-nrobesc bancherilor călăi
Și-o leagă-n lanțuri șase-înstelate.

Vom fi în ţară iar o naţiune *tolerată*,
Ne-o bate ungurul cu zbici pe spate
Şi Bucureştii-or deveni imensă şatră
Şi musulmanii fi-vor ciobănaşi prin sate.

Şi Moldo-Vlahia va deveni o vagă amintire
Şi o legendă cu Dracula irlandezului nebun;
Din când în când vom auzi la *tevere*, o ştire,
C-a existat o ţară-a Alexandrului cel Bun.

Iar Transilvania se va-ngropa în pustă
Şi Basarabia se va ruteniza curând
Şi geoano-paşcu zice-vor că-i justă,
Cărarea! şi ei pe ea se duc dansând.

Pe ea se duce şi neamul nostru oropsit
Şi deşi plânge spune-se că râde
Şi-ajuns-a ca un mistreţ scopit
Ce-i obligat să-l laude pe gâde.

Ce timp schilod românii-ndură
Şi-n ce plesneală ne-aruncară „decembriştii",
Bolânzi la cap şi buni de gură
Sărăcira-ne, de tot, pe noi, fomiştii.

*

Şi ne-azvârliră-n dezbinări şi ură.

•

Notă: Aceste articole-eseu au fost publicate în periodicele **BUNA VESTIRE** / Periodic al Fundaţiei Culturale BUNA VESTIRE / an XI – XII, nr. 63 – 66, nov. – feb 2002-2003 - **BUNA VESTIRE** / Periodic al Fundaţiei Române pentru Cultură şi Educaţie BUNA VESTIRE / an XIII nr. 88 – 89, nov. – dec. 2004 şi **REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ** / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 1-2 (21-22)/2003, An VII - **REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ** / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 5-6 (31-32)/2004, An VIII). Multe sunt semnate cu diferite pseudonime. Ca o ironie... şi autoironie. Că sclavului ce i-a mai rămas?...

Cuprins:

De acelaşi autor:

Poeme de sertar – poeme;
Spovedanie către Dumnezeu – poezii;
Noaptea scorpionului – poeme;
Îngerii roşii – proză;
Cronică din vremea tătarilor / Pâine şi mortar – proză;
Turnul fulgerat şi alte povestiri... – proză;
Meseria de rege – teatru;
Doisprezece ani de luptă naţională – articole, eseuri;
Ce este filosofia? – eseu.

Tiparul: Tipografia EDITURII ELISAVAROS
Str. LUDUŞ nr.32, sectorul I, Bucureşti
Telefon/Fax: 223.84.60
Mobil: 0724/028703
elisavaros@yahoo.com

ISBN: 973-7700-25-2